

BROJ 96

CENA 20 DINARA

NINJA

SA KRIKOM U OČIMA

Derek Finegan

SA KRIKOM U OČIMA

Derek Finegan
SA KRIKOM U OČIMA

Izdavać:
NIP, „DEČJE NOVINE“,
G.Milanovac

Za izdavaća:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nađa Maksimović

© 1991. DEN PRESS

NINĐA 96 – MAJ 1991. GODINE

Izdaje NIP „Dečje novine“, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac.
Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032)
710 – 529 pretplata. prodaja. Teleks 13731. Broj tekućeg računa kod SDK
u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa „Litopapir“, Čačak.

Derek Finegan

SA KRIKOM U OČIMA

— Nije ovo dobro! — prostenja Filip. — Ovo nikako nije dobro, Mik!

Njegov prijatelj zastade, obrisa znoj sa čela i zabaci pušku malo unazad. Pruga od znoja izbila je na košulji onde gde se na nju naslanjao kožni remen oružja.

— Šta? Šta kažeš, Filipe?

— Da ovo nije dobro, do đavola! Sve će nas pobiti, kao gomilu pasa!

— Šasav si? Izbrojao si puške?

— Aha... ali pred nama je jedan ninda, ne zaboravi.

Mik prezrivo frknu. Odrasli su zajedno, u jednom od onih divljih predgrađa Los Anđelesa gde dečaci nauče zakon jačeg čim prohodaju. Miku je taj zakon, valjda, došao zajedno sa irskom krvi, ali se Filipu nikada nije dopadao.

Sada je znao da ovakav život nije za njega. Da nije bilo Mika, nikada ne bi pošao ovim

putem, ali ga je snažni Irac uvek štitio od neretkih nevolja sitnog kriminalca, plaćenog si-
ledžije i, na samom kraju, plaćenog revolveraša...

Zastao je i odmahnuo glavom.

— Ja ne idem dalje, Mik — rekao je jedva čujno.

— Šta si rekao, prokleti kučkin sine? — prosiktao je Irac kroz zube, ošinuvši ga gnevnim pogledom. — Šta?

Na trenutak se uplašio od Mikovog gneva, ali je strah koji mu je zadavala ta šumica pred njim, iskonski strah slabog i uvek progonjenog bića, bio mnogo jači.

Znao je da smrt vreba iz tog neprozirnog zaklona od drveća i žbunja. Znao je to isto tako sigurno kao da je ona izašla pred njih, zvečeći suvim kostima ispod pokrova, i zamahnula svojom kosom, cereći se ostrim zubima.

— Ne idem dalje! — ponovi tvrdoglavo. — Taj će nas sve pobiti, videćeš!

— Ti si lud! Gledao si onaj blesavi japanski film i napunio gaće od straha. Pogledaj oko sebe, glupane! Ima nas skoro trideset, a on je sam i opkoljen u tom šumarku!

— Svejedno. Mi ga ne možemo ubiti, Mik! Čuo si: samo ninda može ubiti nindu!

— Gluposti! Prokletstvo, čoveče, uzeli smo lovnu pušku, pa makar ja morao da te teram ispred sebe sa uperenom puškom!

— Do đavola s lovom, Mik... idemo odatle! — zacvile Filip.

— Daću ti sve što imam, tako mi boga! Do poslednjeg centa!

— Znam koliko love imaš, Fil — isceri se drugi čovek. — Teško da bi ta suma ubedila i crnačku kurvu da pođe s tobom, znaš!

— Mik, molim te!

Irac zastade još jednom i pažljivije ga pogleda.

— Neka sam proklet — reče, sada sasvim ozbiljnim tonom — ako ti već nisi polumrtav od straha, čoveče!

— I jesam, Mik! I jesam...

— Jedno... od tvojih predosećanja?

— Aha... Mik, vodi me odatle, molim te!

Irac nabra obrve. Istina je da Filip Kester ponekad ima neobjašnjiva predosećanja ko-

jima se često podsmevao, bez obzira na činjenicu da su ih obojicu nekoliko puta izvukla iz gužvi u koje bi svakako upali da su poslušali glas takozvanog zdravog razuma. Međutim...

— Grejdi! — začu se glas iz njihovih leđa. — Šta se dešava, do đavola? Zašto ste stali, vas dvojica?

Halvorsen, vođa ekipe od tridesetak ljudi skupljenih sa koca i konopca po dokovima San Franciska. Jedino što im je zajedničko jesu veština u rukovanju oružjem i spremnost da se za novac izlože izvesnoj dozi opasnosti.

— Ništa, mister Halvorsen — odmahnu Mik glavom. — Sve je u redu.

Kao i svaka snažna zver, i on je naučio da poštuje zver snažniju od sebe. A Halvorsen je koliko sinoć dokazao svima da je i snažnija i krvoločnija zver od svake druge u tom čoporu. Ogromni crnac Viderspun ga je, cereći se, izazvao na dvoboj golim šakama...

Na opšte iznenađenje, Halvorsen je pristao, iako je Viderspun bio za glavu viši i dobru stopu širi u ramenima.

Borba nije trajala dugo. Viderspun je iznenada oslobodio protivnika svog medvedeg stiska, načinio korak unazad i glupavo se zagledao u tanki mlaz krvi koji mu je pocurio niz grudi.

Halvorsen je ostao u mestu, hladno se smeškajući. Čak i Mikov želudac pokrenuo se kada je zmijski tankim vrhom jezika Halvorsen obliznuo oštricu bodeža sve dotle skrivenog u šaci.

— Onda napred, do đavola! — prošiktao je Halvorsen. — Nismo došli ovamo da letujemo, boga mu!

Udahnuvši duboko, Filip prisili sebe da načini korak napred. Pogleda prikovanog za žbunje, on se spotače preko neke neravnine na tlu i posrte, hvatajući se za Mikovo rame.

— Sačekaj, Mik...

Irac baci pogled preko ramena. Halvorsen se izmicao ukoso, i nije više gledao u njihovom pravcu.

— I taj kućkin sin — promrmlja Mik — izgleda ima neko predosećanje. Pogledaj, neprestano je u pozadini, umesto na čelu, gde mu je i mesto!

— Naravno! On mnogo bolje od nas zna koliko je ninda opasan!

— Hmmm...

Potraživši Halvorsena pogledom, Grejdi zastade iza jednog žbuna. Padine Sijera Nevade, ovde iznad grada Kolumbije, sunce je nemilosrdno pržilo i obojica su bili zahvalni za taj tračak hlada koji je, činilo im se, temperaturu vazduha snižavao dobrih nekoliko stepeni.

Pored puta, milju ispod njih, dva kamiona koji su ih dovezli, nepomično su stajali i Grejdi se zapita koliko je koštalo Halvorsenove gazde da ih policija ostavi na miru u ovom lovu na čoveka.

— Ne na čoveka — tiho reče Filip. — Na nindu...

Grejdi se trže.

— Prokletstvo! Nisam valjda počeo da govorim sam sa sobom, Fil!

Filip ga iznenađeno pogleda, tek sada shvativši da je odao svoju najbolje čuvanu tajnu, jedinu koju nije znao čak ni prijatelj iz detinjstva, Mik Grejdi!

Irac je buljio u njega razrogačenim očima.

— Neka sam proklet — prošaputa. — Neka sam hiljadu puta proklet!

— Mik... Mik, ja...

— Zaveži, kućkin sine! Od kada... od kada to možeš?

Filip već mokrim rukavom košulje obrisa čelo.

— Ne znam... U stvari... valjda oduvek...

— I nikada mi nisi rekao? Ti prokleti kućkin sine! Imaš hrabrosti da se nazoveš mojim prijateljem?

— Mik... posle ćemo o tome. Sada idemo sa ovog prokletog mesta... Molim te!

— Čekaj malo... Da li ti možeš da osetiš šta taj tip tamo misli?

— Ne... Znaš, ta stvar uopšte ne deluje tako... Sve što osećaš je... raspoloženje... atmosferu, ako znaš šta hoću da kažem... Oh, bože moj!

Grejdiju je bio dovoljan samo jedan pogled na Filipovo zeleno i ukočeno lice. Okrenuo se, bešumno pomerajući donju vilicu, skinuo pušku sa ramena i ubacio prvi metak u cev.

Nije video ništa... sem da su prva tri čoveka pred njima, oni najbliži šumici, jednostavno pali na tle i ostali da leže na travi sprženoj suncem.

— Pucajte! — zaurla Halverson odnekud. — Pucajte, prokleti bili!

Rafali zapraštaše, koseći lišće i grančice kao oluja. Meci iz dvadeset pet ili šest automatskih pušaka nose đavolski mnogo energije i pokrivaju đavolski mnogo prostora.

— Idemo, Mik — prostenja Filip. — Sad je vreme... niko ne gleda na ovu stranu...

— Čekaj malo... Niko ne može preživeti ovaj baraž! Čoveče, da je miš, jedan od tih metaka bi ga morao pogoditi!

— Nije ga pogodio, osećam... On se sprema da opet ubije, Mik!

— Kako? Kako, do đavola?

Fil nije odgovorio. Pucnjava je iznenada prestala, kao da su svi okviri u istom trenutku ostali prazni. U tišini, odjeknuo je samo prodorni, bolni krik čoveka koji zna da umire i da ga

više nikakva sila na ovom svetu i iznad njega ne može spasiti!

Fil zari prste u Mikovo rame, ali ovaj to i ne oseti. Kao začaran buljio je preko cevi puške u pravcu šumice.

— Mik — zaoville Filip. — Mik, učini nešto...

— Šta je sad opet, do đavola?

— Ninda dolazi, Mik! Dolazi da nas ubije! Da ubije mene i tebe!

Grejdi pritisnu okidač i puška u njegovim rukama zaurla. Tresao se čitavim telom, boreći se da obuzda trzaje oružja koje su sile stvorene isticanjem barutnih gasova neprestano skretale sa pravca.

— Mik... Mik... — prošapta Filip.

Nije video nikakvu metu u koju bi bilo vredno ciljati, ali su svud unaokolo ljudi padali kao da ih je pogodila ona duga kosa priklaze smrti iz Filove mašte. Na trenutaik je pomislio da je Mik poludeo i da dugim rafalima pogađa upravo one sa kojima su došli ovamo, ali je odmah potom shvatio da greši i da cev puške zapravo bulje

metke visoko iznad najviših krošnji u šumici.

Povukao je Mika za ruku, izmičući se unazad korak po korak. Bacio je svoju pušku na tle; nepotrební komad drveta i čelika koji mu neće biti od koristi kada ninda stigne, a samo mu usporava bekstvo!

— Kamioni, Mik! — zaur-lao je, nastojeći da nadjača rafale iz puške. — Ako stignemo do njih imamo neke šanse!

Zatvarač Mikove puške prazno šklijocnu i to kao da probudi Irca iz transa u kojem se nekoliko trenutaka nalazio. Glasno je opsovao i zavitlao pušku u pravcu šumice, a onda se rezignirano prepustio Filovoj nuci koja ga je vukla unazad i nizbrdo.

— Pusti me! — promrmlja nekoliko trenutaka kasnije. — Mogu i sam, čoveče!

Gotovo su se spotakli o dve duge noge u prašnjavim čizmama i Fil u poslednjem trenutku priguši krík u grlu.

Halvorsenove noge virile su iz bodljikavog žbunja koje je skrivalo glavu i gornji deo njegovog tela. On je očevídno nekoliko minuta pre njih došao do zaključka da je mudro bekstvo mnogo bolje rešenje od bezglavog napada i pokušao da se dokopa kamiona..

Nije stigao do njih, naravno. Zaobišavši žbun, Fil sada vrisnu iz svezg glasa.

Maločas su ga oči prevarile. Gornji deo Halvorsenog tela nije skrivalo rastinje, već tamo nije ni bilo njegove glave i grudnog koša...

Neka nezamislíva síla doslovno je prepolovila njegov trup i odvukla gornji deo tela nekoliko stopa dalje od donjeg. Istina, ta dva dela nisu bila potpuno rastavljena; krvava, izuvijana creva spajala su ih, pomalo nalik zbrei u kojoj bi se našla fabrika plastičnih cevi posle gadne eksplozije.

— Trči! — prostenja Fil. — Trči, Mik!

Poleteli su nizbrdo, spotičući se i padajući, probijajući se kroz bodljikavo grmlje kao da ga ne vide. Sve uplašeniji i uplašeniji, sve manje nalik na ljudska bića...

Dok su trčali, progonili su ih krici ljudi koji su iza njih umirali na mnogo užasnih i nezamislivih načina. Nisu znali kakvi su to načini, nisu imali ni hrabrosti ni vremena da se okrenu i pogledaju.

Nije, zapravo, ni bilo potrebno da to čine. Ponekad ljudski glasovi, sami za sebe, govore mnogo više od stotina i hiljada artikulisanih ili napisanih reči...

Fil se još jednom osvrte, preskačući plitki jarak koji je prašnjiavi makadamski put odvajao od sasušene trave. Iza njega,

Milk se stropošta i prvi čovek zastade.

Jedva je prepoznao Milku Grejdija u toj spodobli krvavog lica, u odeći koju su bodlje nemilosrdno polidale na krpice, otkrivajući duboke krvave brazgotine po koži.

— Moja nogu! — prostenja Milk, grčeći se u jarku. — Fil... moja nogu!

Filip steže zube. Pogledao je uz padinu, sada potpuno pustu i tihu. Kako je samo malo vremena potrebno da više od dvadeset ljudi umre od ruke jednog jedinog čoveka!

Sagnuo se i pružio Milku ruku, ali je ovaj samo vrisnuo od bola kada je pokušao da ustane.

Brišući znoj sa očiju, Fil bolje pogleda povređenu nogu.

Čak ni tanka skrama od krvi nije uspela da prikrije zaslepljujuću belinu kosti koja je čitavih nekoliko palaca virila iz rupe na pantalonama. U istom trenutku kada i Filipov pogled, do kosti su stigili i Milkovi prsti i Irac još jednom zaurla od bola.

Cvileći od straha i razočarenja, Filip pogleda uz padinu.

Još uvek nikoga na njoj. Možda ninda hoda unaokolo, proveravajući da li su sve njegove žrtve zaista mrtve...

A do kamiona je još svega pedesetak jardi!

— Milk! — protaputa uzurbanu, — Milk, idem po kamion... Dovedu jedan ovamo i ubačiti te u kabluu. Brzo ćemo stići do lekara, Milk, videćeš! Do Kolumbije nema više od dvadeset milja! Milk, čuješ li me?

Grejdijeve oči bile su sklopljene, zubi takvom snagom zariveni u donju usnu da mu se niz bradu slivao tanka potočić krvi.

— Milk! Čuješ li me?

— Čujem te, proklet bio! — prostenja Irac. — Idi već jednom po taj prokleti kamion! Oh, presveta Marijo, kako ovo boli!

Još jedan pogled naviše. Nespretno zabacujući noge, Filip potrča prema kamionima. Prazni su to zna, jer je Halvorsen sve poterao naviše u lov na nindu. Međutim, ako su vozači strpali ključeve u džepove pre nego što su izašli...

Kako je glup, do đavola! On i Milk nisu imali više od osam godina kada su naučili kako se motor automobila može pokrenuti i bez takvih gluposti kao što su ključevi!

Još dvadesetak jardi... Da li je moguće da će on i Milk ovoga puta biti pošteđeni davno zaslužene kazne?

A onda je njegovo telo u punom trku zaustavila nevidljiva, ali elastična pregrada koja ga je potom grubo i nezadrživo bacila nekoliko jardi unazad,

taako da se otkotrljao u jarak pored puta, još uvek ne shvatajući šta se događa.

Najbliži kamion je komično odskočio u vazduh, činilo se Filipovim razrogačenim očima, zatim se okrenuo i zastao na najvišoj tački, da bi ga potom krvavo crvena vatrena lopta pretvorila u zbrku nepravilnih komada koje je eksplozija rasejala po čitavoj okolini.

Druga eksplozija... treća...

Filip zari lice u izranjavljene šake. Nije podigao glavu ni kada je trostruki udarni talas eksplozije prohujao nad njim, dajući znak da je sada sve gotovo...

On je znao da je sve gotovo, ali ne samo zato što je opasnost od eksplozije prošla. Sve je bilo gotovo i za njega, bez kamiona, sa Milkom kome polomljena kost štrči kroz nogavicu pantalona, nemaju više nikakvih izgleda da umaknu osveti ninde...

— Hajde, ortak, ustaj iz tog jarka! — reče jedan nepoznat glasa. Od straha, od iznenađenja tobom!

Flip Kester se trže od tog glasa. Od straha, od iznenađenja... od nade...

Ma ko da je, to sigurno nije ninda. Pre svega, ninde su Japanci, znao je, a ovaj glas govorio je engleskim jezikom, onako kako govore starosedeoci San Franciska.

A onda, ninda ne bi želeo da govori s njim. Jednostavno bi ga pogledao, ubio i produžio da lje, svojim zagonetnim putevima krvi i smrti...

— Hajde, hajde! — ponovi glas. — Nemoj se praviti da me nisi čuo!

Kester podiže pogled, trepćući ubrzano, jer su mu oči bile pune prašine.

»Rambo!«, prolete mu kroz glavu apsurdna pomisao. »Rambo je stigao!«

Istina, čovek pred njim bio je i krupniji i mišićaviji od Stallonea u njegovoj besmrtnoj ulozi, sa dugom plavom kosom koju suvi, vreli vetar neprestano baca preko grubog lica, ali je, osim toga sličnost bila odista frapantna.

Telo nago do pojasa, dva redenika sa mecima ukrštena preko moćnih grudi, automatska puška u rukama... Čak i pozadina slike, na kojoj oblak crnog dima pokazuje mesto gde su do maločas bili kamioni, neodoljivo podseća na scene iz filmova u kojima je Rambo u svom elementu.

— Na noge! — reče plavokosi džin dajući znak svojom puškom. — Hop!

Filip s naporom ustade, dižući ruke nad glavu. Znao je da ga plavokosi neće ubiti, sem ako ne bude primoran na to...

Njegovu moć opasnost kao da je izoštrila. Gotovo savršeno

no jasno video je misli u glavi čoveka sa puškom, iako mu to nikada do tada nije uspeło sa potpuno nepoznatim osobama...

— Kreni, ortak. Navije.

Poslušno je zakoračio, ali onda zastade, tražeći pogledom Mika.

— S tvojim prijateljem je sve u redu — grubo se nasmeja plavokosi. — Neće ti više stvarati probleme... ni tebi, ni ti bilo kome drugom!

Filip je to znao, trenutak pre nego što je drugi čovek uopšte progovorio. One aure prijateljstva, topline, sigurnosti, koju je uvek osećao kada je Mik u blizini više nije bilo...

»Mik je mrtav!«, reče Filip Kester u sebi. »Mik je mrtav i ti si sada opet potpuno sam!«

Sudbina odista nije bila milosrdna prema Miku Grejdiju u njegovim poslednjim trenucima. Prvo mu je slomila nogu da bi ga prikovala za jedno mesto, a onda na to isto mesto s perverznom preciznošću poslala dugi komad oštrog čelika koji je do maločas bio deo osovine kamiona raznetog eksplozijom.

Mik leži na boku, vide Filip, zgrčen oko koplja koje ga je kroz grudi prikovalo za suvo, negostoljubivo tle...

— Gadan prizor, a? — reče plavokosi iza Filipovih leđa. — Ali, taj momak ništa bolje nije ni zaslužio, zar ne?

Kester ne odgovori. Mehanički je zakoraćo dalje, ne uspevajući čak ni da podigne pogled sa tla pred sobom.

Bilo je teško hodati uzbrdo, obilaziti neravnote i žbunje. Te lo mu je iscrpljeno, do krajnjih granica, i samo ga povremeni dodir puščane cove po leđima nosi napred sledećih nekoliko koraka...

Mik je mrtav i on je sada sam... Čak i ako bi ga počeo deli, on ne bi više znao ni kamo, ni kuda bi...

A onda do Filipovog mogla dopre jedan slabušni signal i on podiže pogled.

Val topline, ženstvenosti, osećanja o slastima koje muškarac i žena mogu pružati jedno drugom kada osećaju iskrenu ljubav, nešto što Filip Kester traži i traži bez uspeha...

Devojka u odeći zaštitnih boja je pred njim. Sitna i krhka ali sa telom boginje, divno savajanim, sa krupnim i čvrstim dojkama koje prkosno strše pod debelom, grubom tkaninom.

Lice joj je ljupko i nežno. Filip čak i ne vidi sloj prašine slepljene znojem. Oči...

— Bože! — prošaputa. — Ti... ti...

Tužno ga je pogledala.

— Da — reče tihim, melodičnim glasom. — I ja osećam deo tvojih misli, ali...

Iza njega, plavokosi džin grubo se nasmeja.

— Revolveraš — telepata!
— reče glasno. — Do đavola,
Sumiko, ovaj svet je sve šaša-
viji i šašaviji!

— Čuti, Pite... Les će že-
leti da govori s njim...

— Misliš da on nešto zna?
Đavola!

— Možda i zna. Ah... evo
Lesu...

Još jednom Filip Kester ose-
ti da je neko u blizini pre ne-
go što mu je to bilo koje od
normalnih čula moglo reći; o-
voga puta, međutim, to oseća-
nje bilo je sasvim suprotno od
onoga koje je izazvala blizina
devojke...

Hladne, ledeno hladne i oš-
tre poruke misli čoveka koji ne
zna šta je to milosrđe, ne zna
za nežnost, ljubav, za...

Ne, vara se. Taj čovek sva ta
osećanja poznaje, ali su sada
ona gurnuta u pozadinu, nepo-
trebna kada opšti sa ljudima
poput Filipa Kestera!

Bez iznenađenja je zadržao
pogled na figuri koja kao da
je izbila iz zemlje na do ma-
ločas pustoj padini. Visok i kru-
pan, u tradicionalnom crnom
kostimu i sa starinskim japan-
skim oružjem na sebi, ninda je,
kao i uvek, zadavao strah već
samom svojom pojavom.

Džip japanske proizvodnje
hrabro se nosio sa strminom,

tek pokatkad protestujući zbog
opterećenja na koja nije bio
navikao. Ninda baci jedan po-
gled naniže, a onda sa glave
smače kapuljaču od crne svile
i punim plućima udahnu pla-
ninski vazduh, na ovoj visini
mnogo svežiji nego tamo gde se
do maločas prolivala krv.

Plavokosi džin za volanom
opsova. Zupčanici prenosa još
jednom zaškripaše na strmini
oštrijoj nego dotadašnje.

— Polako, Pite — reče nin-
da. Njegovo lice, začudo, nije
imalo ni traga Japana na sebi,
naprotiv. Duboke tamnoplave
oči, kratka crna kosa, sa pone-
kom srebrnom vlasi na slepo-
očnicama. Ozbiljno, preplanulo
lice čiji je izraz omekšao tek
kada mu je pogled pao na de-
vojku pored njega.

— Siguran si da se ovuda mo-
že proći? — zastenja plavokosi
Pit. — Ovo je dobra japanska
mašina, boga mu... ali imam
utisak da bi nam mnogo bolje
došlo vozilo kojim su se naši
zemljaci kretali po Mesecu!

Predeo kroz koji se džip pro-
bijao odista je podsećao na pe-
ljaže snimljene na površini na-
šeg satelita. Svud unaokolo ste-
ne sa kojih su vetrovi i kiše
vekovima spirali zemlju, ostav-
ljajući tek u pukotinama i pro-
cepima nešto podloge za otpor-
no bodljikavo žbunje i žilavu
travu koja se neprestano zapli-
tala u točkove džipa.

Niko nikada nije pokušao da ovim delom Sijera Nevađe prođe bilo kakvim vozilom. Gonioci, a oni su im već bili na tragu, pre svega će kontrolisati puteve prema Kolumbiji...

Pre nego što shvate da je to uzaludno i ne pokušaju nešto drastičnije i efikasnije. Sa helikopterom, na primer...

Do zalaska sunca ima još dosta vremena, a ljudi kojima trgovina belim robljem svake godine donese profit od najmanje stotinu miliona dolara neće oklevati da utroše koju desetinu hiljada za poteru po svim propisima.

Ako se helikopter uskoro ne pojavi, ako ih sa jednog od puteva ne opaze dvogledom na izloženoj padini, ako džip izdrži sva iskušenja kojima ga izlažu, ako...

Previše toga »ako« za ukus jednog ninde...

Lesli Eldridž, jedini ne-Japanc kome je ikada uspeo da završi jednu od tajnih škola ninducia u Japanu, nije voleo nepotrebnii rizik ništa više od svojih japanskih kolega. Svako drugo rešenje, međutim, bilo je mnogo opasnije.

Čovek po imenu Ridli nalazio se u središtu velike operacije koju je, sa podsmehom, ali i sa velikom dozom opravdanosti, nazvao »rudnik zlata«. Ridli je voleo novac i znao da se novac mora utrošiti da bi se mo-

gao stvoriti profil... pre manje od jednog sata trideset dobro naoružanih ljudi pošlo je u poteru za protivnikom za koga je Ridli znao da je japanski ninda.

Oni su sada mrtvi i Ridli to svakako zna. Ponovo je na potezu on, a teorija igara, na gotovo isti način kao i vekovno iskustvo ninducia, tvrdi da treba očekivati najjači potez protivnika u datoj situaciji.

To što je Ridli otkrio da ima posla sa nindom, bila je čista slučajnost, ali je dosta govorila i o Ridliju i ljudima koji rade za njega. Samo ono najbolje što se može kupiti za novac, bila je Ridlijeva deviza.

Što baš nije važno za one revolveraše maločas, ali mora da je ovoga puta Ridli poslušao pogrešan savet nekog od svojih potčinjenih. Harkorta, bez sumnje: kao bivši oficir »Zelenih bereta«, Harkort nikako nije uspevao ad se oslobodi načina razmišljanja koji armiju neizbrisivo utisne u mozgove svojih ljudi.

Broj ljudi i vatrena moć jesu važni činioci, ali sami za sebe nisu dovoljni. To je lekcija koju svaki ninda instinktivno zna, a Harkort tek treba da je nauči!

Sa glasnom psovkom na usnama, Pit naglo obrte volan i džip se zanesse, ali je taj pokret došao prekasno; komad kamena koji je štrčao iz suvog tla bio je

oštriji od ostalih i prednja desna guma popusti sa šumnim uzdahom.

Izlazeći iz džipa, ninda još jednom pretraži nebo pogledom

Samo beli tragovi aviona koji su proleteli visoko nad plaminom. Nigde karakterističnog blistavog kružića koji stvara rotor helikoptera obasjan suncem.

Pružio je devojci ruku pomažući joj da izađe. Mumljajući nešto sebi u bradu, Pitt se već bio bacio na posao da zameni oštećenu gumu.

— Skloni se tamo u hlad one stene, devojčice — reče ninda sa iznenađujućom nežnošću u glasu. — Minut ili dva predaha dobro će ti doći, sunce jezivo prži.

— Biće oluje — reče ona tiho.

— Misliš? — ninda nabra obrve, pretražujući još jednom nebo pogledom. — Ja ne bih rekao...

— Bojim se da je ovoga puta moje predosećanje tačnije od tvoga, nindo — nasmeja se devojka.

— Onda je dobro. Oluja bi neizmerno uvećala naše izgleda da se neprimećeno dokopamo Stoktona.

— Biće oluje — klimnu devojka glavom. — U ovom poduhvatu do sada nas je pratila đavolski loša sreća; krajnje je vreme da se to izmeni, zar ne?

— Bojim se da nikada nisam naučio da se oslanjam isključivo na sreću — osmehnu se ninda. — Moj učitelj Tanaka govorio je da takvi umiru mladi.

— Verovatno je u pravu, kada je o nindama reč. Mi obični ljudi, međutim, imamo pravo i na nadu...

— Ti nisi obična — tiho reče Lesli. — Kao ni Pit. Ne samo zato što ste sa mnom...

— Svet je pun ljudi koji nisu obični, Les. Onaj revolveraš maločas...

— Svet je pun ljudi koji nisu obični, Les. Onaj revolveraš maločas...

— Telepata? Čudiš se zašto sam ga ostavio u životu?

— Da. Ne da sam želela njegovu smrt, ali...

— On nikada nikome neće moći ništa da kaže, Sumiko. Memorija mu je potpuno izbrisana hipnozom kojoj sam ga podvrgao da bih izvukao iz njega sve što zna.

— Da li shvataš, Les, da bi bilo mnogo milosrdnije da si ga ubio?

— Zaista tako misliš?

Ona obori pogled da joj ne bi mogao videti suze u uglovima očiju. Uzaludan gest, znala je; takvo nešto od jednog ninde se ne može sakriti.

— Osetila sam njegove misli, samo na trenutak, pre nego što se ponovo povukao u svoju ljušturu. Les, svet je pun usamlje-

nih ljudi, ali je taj čovek usamljeniji od svih drugih koje sam ikada srela!

— Hej, vas dvoje lenština! — zaori se moćni glas plavokosog diva, u podzemlju San Franciska poznatog pod nadimkom Tabasko Pit. — Dosta gugutanja u hladu, džip je spreman!

Ninđa se osmehnu i pruži ruku da devojkicu pomiluje po dugoj crnoj kosi spuštenoj na ramena. Pod prstima mu zapucke ta slabašno električno pražnjenje.

— Hej! — reče. — Počinjem da varujem tvojoj prognozi, devojčice! Izgleda da će stvarno biti oluje, ma kako malo verovatna ona bila u ovo doba godine!

— Ako ikada — nasmeja se i ona — odlučim da napustim ovaj uzbudljivi život saradnika jednog ninđe, zaposliću se negde kao barometar!

On je obgrli oko ramena i po veđe prema džipu čiji je motor već nestrpljivo režao. Pogled mu, po navici, pretraži plavu polukuglu neba nad njima.

— Nadam se da će ta oluja početi brzo — reče vrlo tiho. — Pogledaj tamo! Ne jedan helikopter, nego dva!

— Ehej! — urlao je Tabasko, očevidno i sam opazivši dva blizava kružića na horizontu. —

— Biće zabave, ljudi!

— Kakve zabave? — nasmeja se devojkica. — Da ti nije sunce udarilo u glavu?

— Pit, kao i obično, ima neko oružje — nasmeja se ninđa — koje stvara mnogo buke. Protivavionska raketa, recimo?

— Ne bi me iznenadilo — prormrlja devojkica. — Znam da ti en voliš takvo oružje, ali će nam sada baš dobro doći, zar ne?

— Možda... Videćemo...

— Misliš da i oni imaju rakete kojima bi mogli uzvratiti? Da, u pravu si...

— Raketa je dobro oružje, ali suviše zavisi od savesti onoga koji je izradio. Dovoljna je mala greška pa da promaši, a onda i protivnik uzvraća istom merom, Sumiko.

— Oluja neće stići na vreme. Ies. Moramo se negde sakriti.

Ninđa sklopi oči i ona začu-ta, ne želeći da mu ometa koncentraciju. Znala je da on sada iz memorije izvlači podatke sa vojnih sekcija i avionskih snimaka ovog predela, nad kojima je proveo čitave sate pre nego što su krenuli u akciju.

Pit odustade od pokušaja da ispod sedišta izvuče duguljast predmet umotan u šatorsko krilo. Izraz na licu prijatelja bez sumnje mu je već rekao da tako drastične metode kao što su protivavionske rakete ovoga puta neće doći u obzir.

— Nema pogodnog zaklona u blizini — reče ninda konačno, otvarajući oči. — Moramo maskirati džip. Pite, moju torbu!

Torba od grubog platna dolete kroz vazduh iz pravca džipa i Lesli je vešto prihvati, osvrćući se unaokolo.

— Priteraj džip uz onu stenu tamo, Pite — reče. Ruke su mu hitro radile dok je iz torbe izvlačio uredno smotanu maskirnu mrežu kupljenu iz vojnih viškova.

— U džip, vas dvoje — zapovedi kada se vozilo našlo na željenom mestu. Poslušali su ga bez oklevanja, znajući koliko je važno da se jednom nameštena mreža ne poremeti neopreznim pokretom u pokušaju da uđu pod nju.

Sve je bilo gotovo za nekoliko trenutaka. Čak i iz neposredne blizine mreža se nije dala razlikovati od okoline i svakako će uspeti da zavarava osmatrača u helikopteru, ako nemaju na raspolaganju i neke druge instrumente osim običnog dogle da.

— Ostaješ napolju, ortak? — tiho upita Tabasko Pit, kao da se plaši da će ga neko čuti. Helikopteri su bili još daleko, prvoslabašno zujanje motora tek je dopiralo do njihovih ušiju.

— Da. Želim da ih neprestano imam na oku, Pite. Sad možeš da pripremiš svoju raketu,

ali pazi da ne poremetiš mrežu, tako ti boga!

— Paziću... ti ćeš reći da ti smem da je lansiram ili ne?

— A ko bi drugi? Nećeš ga videti iz te mreže pre nego što se sasvim približi...

— O kej! Protivavionska artijerija spremna! — veselo je raportirao Tabasko iz svog zaklona. — Neka ti kućkinci sinovi samo dođu!

Ninda ništa ne odgovori. Pribijen uz stenu, sada u odeći zaštitne boje, bacio je još jedan pogled prema nebu.

Figurice dva helikoptera jasno su se ocrtavale na čistoj plavoj pozadini. Iza njih, međutim, na samom horizontu, crnkast ivica olujnog fronta pomolila se nad vrhovima Sijera Nevade.

Nije bilo teško proceniti relativne brzine letelica i oluje; helikopteri će stići mnogo ranije... i imati sasvim dovoljno vremena za napad ako ih nekim slučajem otkriju ispod maskirane mreže...

Znao je kada će se helikopteri razdvojiti da bi svaki od njih krenuo u pretragu svog dela kritične zone. Znao je i kada će se to dogoditi.

Sva vazduhoplovstva sveta uglavnom se pridržavaju istih

pravila prilikom pretraživanja terena osmatranjem iz vazduha. Ta pravila zasnivaju se na zdravom razumu i mogućnostima letelica i njihove posade i zato se i ne razlikuju među sobom.

Ninđa steže zube. To što helikopteri ostaju tako visoko, loš je znak...

Kad god tragači lete nisko, može se sa sigurnošću zaključiti da se oslanjaju isključivo na oštri vid osmatrača, pojačan eventualno dobrim dogledom. Na visini na kojoj se sada dve letelice nalaze, međutim, potrebno im je i nešto više od toga: radarski ili infracrveni uređaj.

Ovaj drugi daleko je pogodniji noću, jer u ovo doba dana, na primer, zagrejani motor džipa ne zrači mnogo više infracrvenih zraka od okolnog stena. Na radarskom ekranu, međutim, tolika masa metala ne može ostati neprimećena, sem ako se ne dogodi neko čudo...

Ako čeka da se dogodi čudo, dogodiće se nešto mnogo gore od toga. Prema tome, svi su izgledi da će Tabasko Pit biti primoran da upotrebi svoju raketu.

Jedna raketa i dva helikoptera. U tom računu protivnici prolaze mnogo bolje, ali pilot drugog helikoptera ne može znati da je raketa upotrebljena na letelici njegovog kolege jedina kojom progonjeni raspolažu.

Držaće se na distanci i dozvati pomoć, sasvim logično. U međuvremenu, počete oluja i pružiti im novu priliku za bekstvo...

— Pite, budi spreman — reče ninđa. — Imaju radar.

— O keji — odgovor je bio miran, bez tračka uzbuđenja u glasu. Tabasko Pit je jedan od onih ljudi koji su najpouzdaniji upravo u trenucima kada je najteže.

Maskirna mreža se jedva primetno pomeri, znak da Tabasko zauzima položaj iz kojeg će lakše moći da gađa prvi helikopter koji mu se približi.

Ninđa baci još jedan pogled prema horizontu. Crni oblaci sada su sasvim vidljivi nad planinama, ali kao da su tu zastali, čekajući da se završi obračun duboko ispod njih.

Proći će još dosta vremena pre nego što nevreme prinudi pilote helikoptera da se vrate u bazu. Sa olujom kao sa saveznikom više jednostavno ne sme računati; kao i obično, sve će zavisići od brzine, umešnosti i hrabrosti troje ljudi koji već godinama predstavljaju za organizovani zločin na Zapadnoj obali mnogo veću opasnost od policije i FIB.

Helikopteri se kreću po sve široj spirali, ali ne smanjuju visinu. Svaki obrtaj antene na letelicama predstavlja korak bliže opasnosti...

Da!

Bliži helikopter najednom se zaustavio u mestu, prekidajući kruženje. Ninda gotovo fizički oseti kako radarski zraci opipavaju teren oko njega.

Jasno je šta se dogodilo; operater je primetio sumnjivu mriljicu na svom ekranu i sada je pažljivije osmatra.

I drugi helikopter zastade u mestu, neke tri milje levo i iza prvog. Podsećali su na dve orlušine koje strpljivo čekaju trenutak da se obruše na nemoćni plen ispod sebe...

— Vidiš li ih, Pite?

— Samo jednog.

— Dovoljno. Imaš samo jednu raketu.

— Znam. Prokletstvo, da sam imao gde da spakujem još jednu...

— Sad ne vredi kukati. Budite spremni da odmah skočite u zaklon stene, čim raketa odnese maskirnu mrežu. Vidim lansere pod njegovim trupom i rakete pričvršćene na njima.

— Protivtenkovske — prezri-vo reče Tabasko. — Opasan je samo direktan pogodak u džip...

— Znam. Ali ipak ne bih voleo da jedno od vas dvoje bude u niemu kada se to dogodi.

Njišući se na vazдушnim strujama, helikopteri istovremeno povećavaju brzinu i ustremišu se pravo prema njima.

Zbog položaja iz kojeg su krenuli, onaj bliži stići će do-

bra dva minuta ranije. Njega propušta Pit; svu pažnju mora skoncentrisati na drugu letelicu, za slučaj da se njen pilot odluči da ipak nastavi napad čak i ako njegov kolega bude uništen...

Otvorio je usta da upozori Pita kako će helikopter uskoro biti na dometu rakete, ali se predomislio. Tabasko sve to zna isto tako dobro kao i on, samo bi ga bez potrebe dekoncentrisao.

Još svega nekoliko sekundi...

Da Pit slučajno nije pogrešno procenio brzinu letelice? Šta ako pilot odluči da lansira svoje rakete sa maksimalnog dometa, pre nego što dvoje ljudi iz džipa uopšte shvate šta će se dogoditi?

Još dve, najviše tri sekunde... Ako Pit...

Ahhhhh!

Protivavionska raketa, lansirana iz jednog od onih zgodnih i lakih uređaja koje strelac drži na ramenu, zazvižda prodorno, probijajući se kroz vazduh. Nosila je pred sobom maskirnu mrežu, što je, međutim, nije činilo manje opasnom...

Krajičkom oka on opazi kako Pit i Sumiko iskaču preko ograde džipa i stropoštavaju se među stene. Sledio je pogledom svetli trag na nebu, koncentrišući se istovremeno na manevre oba pilota.

Onaj prema kome se raketa ustremila mora da je na trenutak ostao ukočen od iznenađenja. Trenuci su, međutim, veoma dugi kada prema vama leti raketa brža od zvuka...

Drugi pilot, vide ninda, reagovao je mnogo spretnije i hitrije. Njegov helikopter poleteo je ka tlu poput kamena, manevar za koji svi piloti sa iskustvom tvrde kako je jedino moguće kada primetite raketu usmerenu na vas.

Izvukao bi se čak i da je raketa bila namenjena njemu, zaključujući ninda kratki proračun u svojoj glavi. Drugi helikopter, međutim, ne bi u tom manevru uspeo...

Jedino što je pilot pokušao bilo je da se nagne na bok i tako smanji siluetu svoje letelice. Bilo je prekasno čak i za tako jednostavan pokušaj...

Na jakom suncu plamena lopata eksplozije bila je skoro prozirna i ninda vide kako se helikopter raspada na nepravilne komade, nekoliko trenutaka pre nego što je tužnjava eksplozije stigla do njegovih ušiju.

Jedan manje... Sada sve zavisi od reakcije drugog pilota, a on je već pokazao da ima dobre reflekse i izvanrednu tehniku kontrole nad svojom letelicom.

Da, i ovoga puta reagovao je na najbolji i najefikasniji način. Umesto da pokuša da se po

novu dignu, ostao je tih nad tlom, leteći u stranu tako da ga zakloni oblak dima na mestu gde se do maločas nalazio prvi helikopter!

Ta putanja brzo će ga dovesti u zaklon oblog brega, nepune dve milje od ovog mesta. Čak da Pit i ima drugu raketu, teško bi našao vremena za novi hitac!

Ako do sada nisu javili radijem gde se begunci nalaze, onda to posada bez sumnje čini upravo u ovom trenutku...

Oblaci i dalje miruju na horizontu, iako sada i ninda na koži oseća onu karakterističnu napetost koju izaziva povećanje količine statičkog elektriciteta u vazduhu.

— Kućkin sine! — urlao je oduševljeno Tabasko Pit u svom zaklonu. — Prokleti kućkin sine, pokazao sam ja tebi!

— Tiše, Pite!

Iako odjek eksplozije još uvek tužnji u vazduhu, mora pokušati da po zvuku motora odredi šta sada radi drugi helikopter.

Taj zvuk nije mu se sviđao...

— Dole! — zapovedi oštro. — Obilazi vrh brega da bi nam prišao otpozadi!

Čuo je šumove koji su govornili da se dvoje njegovih prijatelja hitro udaljava od džipa, jedine logične mete za strelca iz helikoptera, ako ovaj uopšte odlučuje da lansira jednu od krat-

kih, zatupastih protivtenkovskih raketa pričvršćenih pod trupom letelice.

On sam nije želeo da menja položaj. Sudeći po zvuku, helikopter će iskrsnuti tačno nad onom stenom u obliku konjske glave; sa malo sreće, biće u stanju da na vreme izbaci iz šake šuriken, opasnu šestokraku zvezdu nindži...

Brzina čelične zvezde, sabrana sa brzinom helikoptera koji se kreće u suprotnom smeru, morala bi dati dovoljno energije da šuriken probije pleksiglas kabine i pogodi pilota. Posle toga...

Posle toga, već će videti. Sve zavisi od toga gde će pilot biti pogođen i kako će reagovati u trenutku kada oseti udarac.

Šum motora naglo se izgubi i ninda se trže. Šta se to, do đavola, događa?

Prokletstvo!

Taj pilot je lukav, đavolski lukav! Izlažući opasnosti i sebe i posadu, na trenutak je isključio motor, računajući da će ga sila inercije preneti preko poslednje prepreke od stena iza koje će imati dovoljno prostora za poniranje pre nego što bude primoran da ponovo uključiti motor!

Bez izdajničke buke snažnog motora sada može da bira mesto gde će iskrsnuti nad glavama iznenađenih begunaca i obasuti ih vatrom iz mitraljeza...

Međutim, sluh ninde suviše je oštar da bi tako dobar trik doneo mnogo koristi pilotu. Motor se može ugastiti, ali nema načina da se prikrije šum s kojim vazduh klizi po pleksiglasu kabine i lopaticama rotora!

Ninda izbaci šuriken iz šake trenutak pre nego što se šušta čelična ptica stvori nad njim, kao neka prikaza iz sveta demona!

Dobro je proračunao trenutak jasno je video kako šuriken pogađa pleksiglas kabine ta mo gde bi moralo biti lice pilota!

Više od toga nije mogao ni videti, jer je helikopter prohujao nad njim, još uvek ugašenog motora. Nešto tamno, valjkastog oblika jednom se leno prevrnulo u vazduhu pre nego što je po plitkoj paraboli poletelu pravo prema nindži.

»Bomba!«, prolete ovome kroz glavu dok se brzinom munje bacao u zaklon. »Proklet bio, bacio mi je bombu pravo na glavu!«

Valjkasti predmet oštro lupi o kamen, svega pet ili šest stopa od glave ninde, zavučene u zaklon. Skupio se, očekujući eksploziju i pitajući se da li je dovoljno udaljen da njegov organizam može podneti šok bez težih posledica.

Nije mogao dobiti odgovor na to pitanje bez podataka o vrsti i količini eksploziva u bo-

mbi. Sem toga, nije bilo vremena čak ni za taj, relativno jednostavan proračun...

Nešto gromovito tresnu o ste ne pedesetak jardi iza njegovih leđa. U očekivanju eksplozije bombe, njegovo telo instinktivno je reagovalo na prvi spoljni stimulans i on se trgao, pokrivajući rukama glavu.

Eksplozija je usledila trenutak kasnije, ali ne pred njim, već iza njegovih leđa, tamo gde je maločas čuo i zagonetni tresak. I udarni talas eksplozije došao je sa iste strane, bacajući po njemu prašinu, pesak i kamenčiće uzvratane detonacijom.

Šta se to, do đavola, događa?

Podigao je glavu i otvorio oči, još uvek napet do krajnjih granica i spreman da na svaki znak opasnosti reaguje gotovo neshvatljivom brzinom za koju je sposoban samo potpuno obučeni japanski ninda.

Helikopter se sudario sa stenom koja mu se isprečila na putu pre nego što je pilot, pogođen šurikenom, uspeo ponovo da uključi motor. Otuda ona eksplozija iza njegovih leđa...

Valjkasti predmet, bačen iz helikoptera, međutim...

Otkotrljao se u pukotinu među stenama i tamo ostao da miruje pod ispitivačkim pogledom ninde. Da li je moguće da mu

od njega zapravo ne preti nikakva opasnost i da postoji sasvim jednostavno objašnjenje za predmet izbačen iz helikoptera.

HARAGEI!

Haragei, to čudesno predošćanje opasnosti koje svaki ninda pokušava da razvije do krajnjih granica, još jednom je reagovao pre nego što je opasnost uopšte zapretila.

Ovoga puta prekasno da bi ninda bilo šta mogao učiniti da se ukloni ili zaštititi... Uspeo je jedino da sklopi oči u trenutku kada se cilindar rasprsnuo sa šumom kao kada se otvara boca šampanjca i iz njega pokušao gust sivi dim...

*
* * *

Otvorio je oči.

Sensei Tanaka sedeo je pred njim. Onako kako ga je video mnogo hiljada puta, na pohaibanom tatamiju sale za vežbanje u kojoj su počele njegove prve lekcije ninducua i prvi razgovori sa starim učiteljem...

Pokušao je da se podigne iz ležećeg položaja i zauzme neki drugi, položaj koji će pokazati mnogo više poštovanja.

Telo ga nije slušalo. Čudno, ali to više nije ništa novo. Sve ovo vreme otkako se stvorio u Tanakinom domu događale su se čudne stvari, stvari na koje

običan američki momak iz San Franciska i vojnik armije SAD u Vijetnamu nije bio navikao...

Uostalom, čudno je što ga je besciljno noćno lutanje po nepoznatom delu Japana dovelo na prag ove kuće. I što je ruka sudbine dovela senseija Tanaku u isto vreme i na isto mesto.

— Još jednom si se rodio — reče Tanaka poznatim šušketavim glasom. Veći deo glasova ostajao je negde u gustoj sedoj bradi i brkovima nadnetim nad usta i Leslie je bio spreman da se kladi kako stari učitelj to čini namerno. Svaka izgovorena reč, naravno, beskrajno je važna i jednog dana, za one koji postanu ninđe, može značiti i razliku između života i smrti...

Na ovaj način Tanaka je primoravao nemirne mladiće da sa potpunom koncentracijom slušaju ono što govori, nastojeći istovremeno da prate pokrete njegovih usana i jedva primetne gestove koji su, tvrde stručnjaci, u japanskom jeziku pokatkad isto toliko važni kao i reči koje se izgovore.

Ili ne izgovore, uostalom. Tanaka im je još davno objasnio da veoma malo ljudi odista govori ono što misli i pokušao da ih nauči kako odgonetnuti šta se nalazi iza dimne zavese od izgovorenih reči...

— Još jednom sam se rodio učitelju? — ponovi Leslie učiti-

vo. Pitanje je govorilo da nije shvatio izgovorene reči.

— Da. Čovek se svakog jutra ponovo rađa. Noć je nago-veštaj onoga što nas čeka u smrti. Tama i praznina, praznina i tama...

— Da, učitelju.

— Ponovo si se rodio — izgovori Tanaka. — Prešao si istu stazu koja te je dovela do mene. Sada je ponovo trenutak našeg prvog susreta i hoću da mi još jednom isrpicaš sve što se do sada dogodilo.

Leslie na trenutak skupi obrve, pitajući se da li je dobro preveo vremena u složenoj japanskoj rečenici. Zbog čega bi sensei Tanaka još jednom želeo da čuje njegovu priču?

— Sve, učitelju?

— Nisam bio dovoljno jasan?

— Oprosti, učitelju...

Započeo je da govori, polako i sabrano, znajući da koristi gotovo iste one reči koje je upo trebio i prvi put pred senseijem. Ne može za sebe reći da je živio mnogo drugačije od bilo kojeg američkog mladića njegovih godina, ako se zanemari činjenica da je veoma rano ostao bez roditelja i svake bliže rodbine. Ko zna da li bi se ovo i dogodilo da ga armija nije poslala u Vijetnam...

Mala žuta braća iz Vijetkonga, tako su ih podsmešljivo nazivali među sobom, brzo su ga naučila da ovaj rat nije tako

mali kao što je mislio i da je mnogo prljaviji nego što se obično misli.

Video je mnogo toga, doživio mnogo toga. Ubio čoveka. Prvi put.

I drugi put, treći, peti...

Momci iz voda čudili su se onome što su nazivali njegovom prokletom srećom i govorili da neko gore svakako misli na njega. Nekoliko puta vratio se iz patrole kao jedini preživeli, nekoliko puta rafal mitraljeza preskočio je njegovo telo, kidajući meso ljudi u streličskom stroju levo i desno od njega... nekoliko puta izvukao se iz rova zatrpanog eksplozijom ruske mine od 120 milimetara, čudeći se kako to da na njemu nema ni ogrebotine, dok su tela ostalih u zaklonu pretvorena u mleveno meso...

A onda je ubio još jednom. Ne zato što je morao da ubije, kao do tada. Ubio je iz čiste obesti, dečaka koji je besciljno trčao unaokolo, odbacivši pušku, izluđen neprestanim bombardovanjem iz američkih rovova...

Kazna je stigla iste noći. Iz patrole u koju je krenuo ovoga puta se nije vratio niko...

Proveo je šest dana i pet noći u jami skrivenoj nadnetim šibljem i do polovine ispunjenoj vodom koja se nije mogla piti zato što su po njoj plivali

ostaci čitavih i pokidanih tela drugova iz patrole.

Jednom ili dva puta Vijetkongovci su prišli sasvim blizu, šireći grmlje nad jamom u potrazi za vodom. Zaronio je u smrdljivu tečnost, stežući zube od bola u ranjenom ramenu i moleći bogove za laku smrt ako ga neprijateljski vojnici otkriju.

Izvukli su ga kada je stiglo pojačanje i sveže jedinice odbacile malu žutu braću nekoliko milja unazad. Strpali su ga u helikopter koji ga je preneo u Sajgon, više mrtvog nego živog.

Lekari su zavrtili glavom, ali su učinili sve što su mogli i on je ostao u životu. Čudo, rekli su. Klimnuo je glavom; da, on je sada bio spreman da veruje u čuda...

Nesto se dogodilo za tih pet dana i šest noći u jami ispunjenoj smrdljivom vodom i ostacima mrtvih tela. Postavio je sebi pitanja koja je sve do tada nesvesno izbegavao.

I dobio odgovore na njih. Ili bar jedan deo odgovora.

Da, zlo vlada svetom. Često skriveno maskom dobrih namera, ali zato ništa manje okrutno i krvožedno...

Ono što oni čine u Vijetnamu je zlo. Ništa manje od zla koje tobože pokušavaju da spreče, ratujući protiv komunizma.

Zlo je i ono što se događa u Americi. Zakon je samo blista-va fasada iza koje bogati i moćni nekažnjeno nanose zlo onima koji nisu ni jedno ni drugo...

Danima je razmišljao o tim istinama koje su mu se činile tako prostim da mu nije bilo jasno kako ih ostali nisu već uvideli. Pokušao je da razgovara sa ljudima oko sebe; čudno bi ga pogledali, promrmljali nešto i izgubili se.

Psihijatar je takođe nešto mrmljao i mnogo pisao u svoju beležnicu. Rezultat svega toga bio je da su ga uputili u Japan na oporavak, po teoriji da će mu koristiti promena vazduha.

Sem toga, front oko Sajgona se postepeno rušio; mnogi su nervozno osluškivali udaljenu kanonadu i raspitivali se ima li dovoljno aviona i brodova u Sajgonu da ih sve prebace na neko bezbednije mesto alko to bude potrebno.

Stigao je u Japan sa još jednim pitanjem u sebi.

Vredj li išta pokušavati protiv zla koje vlada svetom?

Šta jedan čovek, sam, uopšte može da učini?

— I onda — reče tiho — stigao sam ovamo, učitelju. Ti si mi dao odgovor koji sam želeo da čujem. Ti si načinio nindžu od mene i darovao mi moći koje se ravnopravno nose sa silama zla!

— Da — šušketao je starac bezubim ustima. — Govori dalje, Leslie... samo govori...

Čudno, ovog jutra Tanaka mu još nijednom nije rekao »sine moj«? Da nije zbog nečega ljut na njega?

Ovoga jutra?

Svetlost koja dopire do njegove mrežnjače nema onaj kvalitet mekoće dobijen filtriranjem kroz guste krošnje drveća oko Tanakine kuće. Ova svetlost je suva i hladna, neprijateljska...

To nije svetlost jutra u Japanu!

To je...

Pokušao je još jednom da se uspravi, ali ga telo ni sada nije poslušalo.

»Govori dalje, Leslie«!

Sensei Tanaka ne može znati to ime. Uzeo ga je tek po povratku u San Francisco, odbacivši ono staro s pravom koje mu je dala velika veština ninducua, stvorivši od njega potpuno novog čoveka!

Ne, Tanaka ne zna za ime Leslie Eldridž. Tanaka je umro pre nego što ga je američki nindža odabrao za sebe!

— Ti — reče tiho, kroz stisnute zube. — Ti nisi sensei Tanaka!

Stari Japanac ne reče ništa. Samo se uspravio u svoj svojoj visini, pokretom iznenađujuće hitrim i glatkim za svoje godine.

— Ne — reče dubokim, snažnim glasom. Ruke se na trenutak zadržase na glavi, skidajući sa glatkog okruglog lica veštačku bradu i periku. — Ja nisam Tanaka, Lesli Eldridže... To pseto već dugo trune u grobu, hvala bogovima!

Ninda na trenutak sklopi oči. Mozak mu je još pun magle... kao da se onaj dim kroz pore u koži uvukao u njegovu glavu...

Dim? Kakav dim?

Sivi dim... iz predmeta cilindričnog oblika koji je eksplodirao praktično pred njim...

Otvorio je oči.

— Ko si ti?

Lice Japanca bilo je nepomično, oči ledene.

— Moje ime je Hiroši Ito — reče lagano. — I ja sam ninda, ali pravi, ne lažni kao ti!

— Ti si smislio onaj trik sa uspavljujućim gasom, Hiroši Ito? Ako si želeo da govoriš sa mnom, mogao si to jednostavno reći. Helikopteri su skupe igračke... a ti si izgubio dva.

— Helikopteri nisu bili moji — sleže ramenima japanski ninda. — Ali, ja sam smislio trik sa gasom.

— Ridli plaća račune, zar ne?

— Zar je novac bitan, Lesli Eldridže... kada se događaju takve krupne stvari?

— Krupne stvari, Hiroši Ito?

— Da, krupne stvari. Moj gospodar, Benton Ridli, uskoro će eliminisati i poslednju veliku

opasnost koja mu pretila. A ja, Hiroši Ito iz Vatanabea, konačno ću sa lica Zemlje ukloniti biće čije samo postojanje vredi drevne bogove Japana time što im je otelo najbolje čuvanu tajnu našeg naroda!

— Gle, gle! — nasmeja se Lesli. — A te dve muve imaš nameru da uništiš jednim udarcem, zar ne, Hiroši Ito?

— Upravo tako — klimnu glavom Japanac, ozbiljnog lica. — Ti si bio najveća opasnost po mog gospodara... i još uvek iza zivaš gnev bogova time što poseduješ tajnu ninducua, Lesli Eldridže.

Američki ninda pokuša da pomeri makar mali prst na ruci, ali ne uspe...

— Ti ćeš me ubiti, Ito?

— Ja ću te ubiti.

— Pa, onda, učini to.

Japanac uvuče vazduh kroz zube sa glasnim, neprijatnim šumom. Prsti na rukama mu se zgrčiše, postajući iznenada nalik kandžama ptice grabljivice.

— Ne još, Lesli Eldridže... Ne još...

— Kada Ridli kaže?

— Da... kada Ridli kaže...

* *

Ito se nagnuo nad nindu i dotakao ga dugim, vitkim prstima.

Jasno je mogao videti ruke Japanca na sebi, ali dodir nije osećao; njegova koža kao da je jednom zauvek lišena senzora koji do mozga prenose osećaj dodira.

»A to je nemoguće izvesti dok koža živi«, podseti nindža sebe. »Prema tome... droga!«

Istina, nije čuo ni za drogu koja bi imala takvo dejstvo, ali su se na tom polju stvari odvijale ubrzanim tempom u poslednjih nekoliko godina. Ako je pri tom neki nindža, poput Itoa, došao u posed kakve nove droge, onda nije nimalo čudno što za nju svet još uvek ne zna.

— Sada možeš ustati, Leslie Eldridže — reče Ito izmičući se za jedan korak. — Polako... primetićeš da te tvoji udovi još uvek ne slušaju kako treba!

Neverovatno!

Eksperimentalno, Leslie pome ri ruke i noge i shvati da ih do izvesne mere može kontrolisati, ali i da je njihov odziv slab i neprecizan. Zateturao se nekoliko puta dok se uspravljaao, pridržavajući se rukama za zid od grubo tesanog kamena.

»Ne samo droga«, razmišljao je. »Dodir njegovih prstiju... neki novi centri za akupresuru... ili je Ito jedan od onih koji su u stanju da svojim dodirrom stvaraju prava čuda u ljudskom organizmu?«

— Čoveku se svaki dan pruža prilika da nešto nauči — re-

če sa osmehom, potvrđujući sebi da ima potpunu kontrolu nad mišićima lica. — Hvala ti, nindžo Hiroši Ito iz Vatenabea!

— Nemoj mi zahvaljivati. Moja moć može od tvog tela učiniti i mnogo gore stvari nego što je ova. Stvoriti utisak da ti koža gori iznutra, recimo, plamenom koji ništa sem mog dodira ne može ugасiti!

— Zgodna stvar da se dođe do informacija — klimnu Leslie glavom. — A kad smo već kod toga... ne zahtevam li previše ako zapitam šta se dogodilo sa mojim prijateljima?

— Zarobljeni su kao i ti. U blizini su, ako želiš da znaš, ali ih ne smeš videti dok ne dođe vreme za to.

— Kakvo je ovo mesto? Neke ruševine?

— Samo privremenj smeštaj — nasmija se Japanac. — Dok ne stigne novi helikopter... Te vežbe koje radiš, Eldridž, nadajući se da to neću primetiti, nisu od koristi i ne mogu ti pomoći, znaš!

Leslie se oprezno proteže, na trenutak napustivši oslonac zida.

— Siguran si u to? Zbog čega onda neprestano držiš šuriken u ruci, Hiroši Ito?

— Zato što znam da si nindža i da te nikakva sila, pa čak ni moja moć nad ljudskim telom, ne može zauvek obuzdavati. I za

to što sam i ja ninda, naučen da ne potcenjujem protivnika!

— Zaista, kako ti to uspeva? Nisam ni sanjao da je nešto ova ko moguće!

— Moja tajna — odmahnu Ito glavom. — Ni ja nisam sanjao da je sa ljudskim pamćenjem moguće izvesti ono što si ti učinio sa čovekom po imenu Filip. Kester. Proveo sam nekoliko sati sa njim i pokušao sve što sam znao o hipnozi, a da nisam uspeo da mu vratim čak ni sećanje na ono što se dogodilo od susreta sa tobom!

— Tačno, majstore Hiroši. Ti me si samo dokazao da je moj učitelj Tanaka bio u pravu kada je ninđucu učinio dostupnim i pripadnicima drugog naroda. Nijedna nauka nije tako savršena da bi se smela zatvoriti pod stakleno zvono i zaštititi od spoljnih uticaja!

Japanac je podozrivo posmatrao Lesliejeve pokrete. Iako je i sam došao do zaključka da jednostavne vežbe neće pomoći da ukloni efekte Hirošijevog zahvata, ma u čemu se on sastojao, Leslie je nastavio da čini pokrete rukama i nogama.

Hiroši ipak nije potpuno siguran u sebe. Neka se koncentriše na te pokrete; možda će tako, kroz razgovor, otkriti i nešto što ne bi želeo...

— Čemu je trebalo da posluži ona maska maločas, Ito? — upita Leslie. — Želiš da do-

znaš čemu me je sve Sensei Tanaka naučio?

— Da, i to. Mnogo mi je važnije, međutim, da zabeležim u našim svetim knjigama kako si prevario Tanaku. To što se dogodilo tebi više se ne sme ponoviti. Tajna ninđucua nikada više ne sme napustiti Japan!

— Grešiš, Ito. Ninđucu time može samo da dobije i Tanaka je bio prvi koji je to shvatio!

— Zakon je zakon — tvrdo glavo reče Japanac. — Nije nama dato da ga menjamo!

— Onda će ninđucu umreti — sleže Leslie ramenima. — Razmisli, Ito! Koliko je onih koji poseduju još nešto osim veštine ubijanja? Hajde, seti se!

— Malo — priznade Ito. — Ali...

— Ti bi želeo da poseduješ moju veštinu hipnoze — produži Leslie. — Ja, opet, tvoju moć vladanja nad ljudskim telom. Ako ta znanja ne prenesemo drugima, ona će umreti s nama! I možda niko nikada više neće doći do njih!

— Da. Pa šta?

Leslie se nasmeja. Trebalo je da zna da uzalud gubi vreme. Ito, nasuprot njemu, ovo što radi ne radi za dobro ljudi oko sebe, već samo za sopstveno dobro...

— Oprosti — reče — na ovom izlivu nepotrebnih reči, Hiroši Ito. On se više neće ponoviti.

Japanac ga je, međutim, zamisljeno proučavao pogledom. Da li su sve te reči ipak u njemu izazvale nekakvu reakciju?

Pridržavajući se za zid, Lesli se spusti u sedeći položaj i okruži pogledom oko sebe.

— Znam gde je ovo mesto, Ito. Helikopter ne može da se spusti nigde u blizini, vazдушna strujanja suviše su nepravilna... Ruševine Fredriksburga, je li tako?

— Tako je — Ito nije pokazivao iznenađenje, jednog nindžu retko kada može začuditi nešto što drugi nindža zna. — Kada mi jave da je helikopter stigao, odvešću vas svojim džipom. Nisi jedini koji ume da nađe put kroz planinu, Eldridž...

— Ukratko — nasmeja se Lesli — da nije bilo tebe, Ridli bi davno kapitulirao!

— Ne želim da izigravam lažnu skromnost — osmehnu se Ito. — Da, sasvim je tako. Bez mene, gospodar Ridli bio bi mrtav čovek.

— A sa tobom?

— Ko to zna? U svakom slučaju, nećemo biti još dugo zajedno... Kada obavim ono zbog čega sam došao iz Japana, napustiću ga!

— Loše plaća? Ja sam o njemu čuo nešto sasvim suprotno!

— Ne, on plaća kraljevski. Ne dopada mi se način njegovog života, jer sve više posla pre-

pušta podređenima, a sve više vremena uživanjima.

— Ne može se reći da je loše odabrao podređene. Harkort je sposoban čovek.

— Harkort je obična neznalica. Danas je ubio trideset ljudi kada ih je poslao za tobom, iako sam ga upozorio da to ne čini. Onda sam ja ubio njega.

Lesli još jednom proteže udo ve.

— Je li? Ridliju se to nije dopalo?

— Nije, ali je morao da proguta i ono što mu se ne dopada. Harkort me je uvredio, jednom od onih reči koje na Zapadu lako padaju, a mojoj zemlji su teška uvreda.

Lesli klimnu glavom, sećajući se kako je i sam imao problema da se navikne na ponovni život u Americi posle godina provedenih u Japanu, a on se u ovoj kulturi rodio i odrastao, nasuprot Hiroši Itou.

— Neće biti lako odvesti nas troje do helikoptera — primeti Lesli — i potom nas kontrolisati do... zaista, kuda nas vodiš?

— Do Valjeha. Tamo nas čeka hidroavion.

— A posle toga?

— Videćeš već — fini osmeh ostade na Itovim usnama. — Jedno ti mogu reći, Lesli Eldridže... ako već moraš da umreš, teško je naći lepše mesto za to!

Lesli spusti pogled niz svoje potpuno nago telo.

— Šta je sa mojim oružjem, Ito?

— Kod mene je. Kada umreš, pobrinuću se da se ono vrati u hram Unami, odakle je i uzeto pre nekoliko stotina godina.

— Vrlo ljubazno — nasmeja se Lesli. — Pretpostavljam da nisi raspoložen da mi odaš svoju tajnu dok ovako čavrljamo?

— Ne mogu ti je oadti, Lesli Eldridže — dostojanstveno odgovori drugi ninda. — Ako to ikada učinim, poveriću je samo čoveku iz svog naroda!

Klimnuvši glavom, Lesli se osloni leđima o zid i sklopi oči. Nije osećao umor, jer onaj jutrošnji obračun sa Ridlijevim plaćenicima i sve što se posle dogodilo nisu ozbiljnije načeli rezerve njegove energije.

Želeo je samo da razmisli o onome što je doznao od Ita. I, ako je to uopšte moguće, da nađe protivsredstvo za njegove fantastične moći!

Sumiko će možda moći da mu pomogne u tome. Ona izvan redno poznaje fiziologiju ljudskog tela, a nauke drevnog Istoka njena su posebna specijalnost.

Možda će se ona setiti nečega što bi moglo biti od pomoći. Bar nagoveštaja u nekom starom rukopisu o moćima sličnim ovoj i načinu da se to postigne...

Kakav je to šum?

Koraci. Neko se približava polusrušenoj kući, jednoj od tri desetak koje su u vreme velike zlatne groznice nosile ponosno ime Fredriksburg...

— Helikopter je stigao — reče Ito. — Dolaze da mi to jave.

— Da, čujem. Ridlijevi ljudi?

— Samo jedan. Ti ga već poznaješ, Eldridž...

Da, poznata figura pojavila se u pravougaoniku vrata. Filip Kester, telepata i Ridlijev revolveraš.

Bez revolvera ovoga puta, u istoj onoj pocepanoj i krvavoj odeći u kojoj ga je ninda video pre nekoliko sati...

— Radio... — počeo nesigurno. — Radio kaže da je helikopter stigao, mister Ito.

— Vrlo dobro, Kester. Krenućemo čim mi kažeš o čemu sada ovaj čovek misli...

Filipov pogled na trenutak se zadržao na Leslijevom licu. Još uvek je osećao strah od američkog ninde, čovek ni je morao da bude telepata da bi to primetio.

— On... on misli o ženi... Crnokosoj, onoj u susednoj provinciji, mister Ito.

— Loše po tebe, Eldridž — nasmeja se Japanac. — Jedan ninda ne bi smeo da misli o ženama. Ona je nešto posebno?

— Vrlo posebno. Volim je.

Itov pogled pokazivao je nevericu.

— Voliš? Moram li te podsećati da je to jedno od osećanja koje je nama zabranjeno?

— Ne moraš. Ta zabrana je takode zastarela i potpuno beskorisna. Postao sam bolji čovek... i bolji ninda otkako poznajem ljubav i prijateljstvo!

— Bolji čovek, možda — grleno se nasmeja Ito. — Bolji ninda svakako ne. Vidim, među tim, da su tvoja osećanja iskrena i žalim zbog toga. Ta žena mi se dopala... mislio sam da je uzmem za sebe, ali sada shvatam da ona na to ne bi pristala čak ni posle tvoje smrti.

Kesterovo lice, više nalik krvavoj masci, još uvek je moglo da pokaže nijanse raznih izraza. Sada je na njemu bio izraz koji je od Leslieja zahtevao da ozbiljnije razmisli o telepatiji...

*
* *

»Jedna od retkih žena koja ume da hoda prirodno čak i kada je potpuno naga«, reče Leslie sebi.

Nije to prvi put primetio kod žene koju voli, ali je sve do sada pretpostavljao da Sumiko takvo držanje ima samo kada su njih dvoje sami...

Ovoga puta tu su bili i Tabasko Pit, Ito i Kester, ali devojka to kao da nije primeći-

vala. Osmehnula se Leslieju i sela na zadnje sedište džipa, ponosno uzdignute glave.

— Gle — primeti Tabasko Pit — ovde nismo svi nudisti!

Ito mu dobaci kratak, prezriv pogled. I Sumiko i Pit doživeli su isti tretman kao i ninda, pa su sada hodali sa očevitim naporom, teško kontrolišući pokrete.

Kester sede za volan, upitno pogledavši Itoa.

Ovaj dade znak Leslieju da zauzme mesto pored vozača. Učinio je to isukanim mačem koji je držao u ruci od trenutka kada su jzašli iz zaklona ruševina.

»Hm... kao da nije potpuno siguran u svoje moći«, pomisli Leslie, osmehujući se drsko Japancu u lice. Seo je ipak odmah tamo gde mu je Ito pokazao; ako drugi ninda nije bio siguran u to kako će reagovati Lesliejevo telo, on je isuviše dobro znao da se još uvek ne sme usuditi da stupi u borbu sa Itom.

Sem toga, nije želeo da nepotrebno zadržava sve njih na vreloom suncu. Moraju se voziti gotovo pola sata po bespuću, izloženi zracima još vrelijom posle kratkotrajne oluje čije je šumove slušao u ruševinama.

Osetio je kako ga vrh mača dodiruje po nagim leđima kada je Ito seo na zadnje sedište, između Pita i Sumiko. Kester uk-

ljuči motor i baci pogled u retrovizor.

»Ne može više da se kontroliše«, zaključuje Lesli. »Pogled na nago telo Sumiko ga izluđuje...«

Ali je i Ito to primetio. Lako je lupio slobodnom šakom Filipa po ramenu, kao da želi da mu kaže kako je bolje da svu pažnju posveti putu ispred sebe.

Vožnja je bila pravo mučenje, i pored neprestanih duhovitosti koje je sipao Tabasko Pit. Kao i obično, plavokosi džin je svu gorčinu poreza istresao kroz svoju posebnu vrstu crnog humora, izazivajući nekoliko puta smešak čak i na strogom Ito-vom licu.

— Gospodar Ito — reče Tabasko pošto se stišao smeh iza poslednje od njegovih duhovitosti — verovatno je za zen-budizam. Nas troje, Les, možemo da biramo...

— Kako to? — upita Lesli. Naslućivao je odgovor, ali je ipak želeo da navede Itoa na opuštanje. Ko zna, možda mu se i ukaže kakva prilika pre nego što se ukrcaju u helikopter gde će svaki sličan pokušaj biti mnogo teži i opasniji po sve.

— Lepo — produži Tabasko. — Možemo se odlučiti za zen-turizam... ili zen-nudizam, zar ne?

Ito još jednom raširi usne u osmeh, ali mu se lice ponovo

pretvori u ledenu masku kad u ogledalu susrete ispitivački Leslijev pogled.

— Ne zamišljaj ništa, Eldridž — reče, pojačavajući pritisak vrha mača na leđa ninđe. — To što se smejem, ne znači da sam manje oprezan... niti da je tvoje telo iznenada postalo pokretljivije i brže!

— Za ovo prvo sam siguran — osmehnu se Lesli. — Za ovo drugo... videćemo...

Uložio je svu svoju energiju u jedan jedini nemarni pokret rukom, izveden sa uobičajenom gipkošću i preciznošću. Samo on je znao koliko je truda za to bilo potrebno...

Ito se trže, oči mu se razrogačiše od iznenađenja, a vrh mača se zari Lesliju pod kožu.

— Ti... — procedi kroz stisnute zube. — Ne... to nije moguće!

— Šta to? — sa nevinim izrazom na licu upita Lesli. — Učinio sam nešto loše? Zbog čega me kažnjavaš, Hiroši Ito?

Umesto odgovora, Japanac levom rukom istrže vakizaši, kratki mač koji mu je sve dotle mirovao za pojasom. Obgrlivši Sumiko tom rukom, on joj poturi oštricu pod grlo.

— Samo jedan pogrešan pokret, Eldridž — reče suvo — i njena glava će ostati u prašini iza džipa!

— Ja se ne bih igrao sa tim gvožnjem — veselo reče Tabasko.

sko. — Ako točak naleti na neki kamen u nezgodnom trenutku, mogli bismo ostati bez najzgodnijeg pripadnika ove neobične ekipe!

Ito se pravio da ga ne čuje. Fiksirao je Lesliejeve oči u ogleđalu, sve dok se ovaj nije osmehnuo i podigao obe šake u znak da nema nameru da pokuša bilo šta.

Ostatak vožnje protekao je u napetom ćutanju. Jedino Kester nikako nije uspevao da zaboravi lepotu devojke iza sebe i oči su mu sve češće počivale na nežnim bradavicama njenih dojki koje su podrhtavale od potresa džipa.

»Ona je to svakako već primetila«, pomisli Leslie. »Nadam se da je spremna da upotrebi svoje telo ako joj se ukaže prilika da time dobije nešto što bi nam moglo pomoći... Ali, sumnjam da će takve prilike biti; Ito je isto tako dobro kao ja opazio Kesterove požudne poglede...«

Otprilike je pretpostavljao gde će ih čekati Ridlijev helikopter: na jednoj uskoj zaravni među stenama, zaštićenoj od vetrova koji na ovoj visini uvek stvaraju neočekivane vazdušne vrtloge i strujanja one vrste koje piloti helikoptera ne vole.

— Ito — reče iznenada. — Koliko helikoptera je Ridli poslao?

— Samo jedan. Zašto?

Lesli ne odgovori. Prepustio je Itou da i sam otkrije drugi helikopter, ne baš savršeno maskiran sveže odsečenim grmljem u procepu jedne stene bočno od njih.

Itove oči se suziše kad shvati Lesliejevu aluziju. Vrh mača još jednom čvršće dotače kožu na Lesliejevim leđima, tik pored ranice koja je već prestala da krvari.

— I tvoj gospodar igra neku svoju igru, zar ne, Hiroši Ito? Ili je možda došao do zaključka kako ima i boljih načina da se utroši novac koji ti je obećao?

— Ćuti, Eldridž! — zareža Japanac. — Moram da razmislim...

— Onda razmišljaj brže, Hiroši Ito. Meci iz onog mitraljeza na vrhu stene nisu tako brzi kao misli, ali su zato mnogo opasniji od njih!

— Vidim ga, Eldridž...

— I on vidi nas — sleže ninda ramenima.

Ito je ćutao. Lice mu je bilo neprozirno, koncentrisano, dok je, na način koji je Leslie tako dobro poznavao, u deliću sekunde stvarao i analizirao moguće teorije koje bi povezale date činjenice u koherentnu sliku.

— Da — reče konačno, više za sebe — i gospodar Ridli igra neku svoju igru...

Pored njega, Tabasko se proteže na sedištu, iako za to nije bilo previše prostora.

— Koliko plaćaš da pređemo na tvoju stranu, Ito? — upita.

— Zaveži!

— U redu, u redu — isceri se Tabasko. — Svaka tvoja uvre da diže cenu do trenutka kada se konačno odlučiš da pozoveš u pomoć!

— Šta si odlučio, Ito? — tiho upita Lesli na japanskom.

— Moja stvar.

— Možda, ali meci iz tog mitraljeza nemaju oči. Ne bih želeo da neko od nas troje bude pogođen.

— Onj neće odmah pucati, Eldridž. To nije Hibnerov način.

— Hibner? Ko je Hibner?

— Pretpostavljjam da je on zauzeo Harkontovo mesto kada sam ovoga likvidirao. Dobar je, veoma iskusan i staložen.

— Hmmm... Ridli želi i tebe i mene, zar ne?

— Videćemo. Možda jednostavno hoće da se obezbedi da sve protekne onako kako je on zamislio.

— Možda. Ipak, on te se mora bojati, Hiroši Ito. Obični ljudi često osećaju instinktivni strah od nindži.

— Znam to veoma dobro... Kester...

— Da?

Fil se trže. Razgovor na nepoznatom jeziku njemu je oč-

vidno bio mnogo razumljiviji nego Tabasko Pitu koji je sve vreme buljio u Itovo lice kao da sa njega pokušava da pročita šta se događa.

Tu je Kester bio u prednosti nad njim, jer je kao telepata u stanju da oseti čak i najmanju promenu atmosfere oko sebe...

— Kada se približimo helikopteru — reče Ito — smanjićeš brzinu kao da želiš da se parkiraš. A onda ćeš naglo dodati gas i načiniti krug, tako da se trup helikoptera nađe između nas i onog mitraljeza gore... Jasno?

— Mitraljeza? Kakvog, do da vola, mitraljeza?

— Na bregu iza nas je mitraljez — umorno objasni Ito. — Moći ćeš da izvedeš to što sam ti rekao? Neće te uhvatiti panika?

— Ne — tiho reče Kester, stežući zube. — Moći ću...

Lesli se okrete da se osmehne Sumiko, ne mareći za vrh mača koji mu dotiče grlo.

Jedan pogled bio je dovoljan. On nije bio telepata, ali su se njih dvoje savršeno dobro razumevali i bez ijedne izgovorene reči.

Što se Pita tiče, nema načina da ga upozori da iskoči iz džipa čim se ovaj nađe u zaklonu letelice, ali je Tabasko dovoljno iskusan borac da i sam dođe na tu zamisao.

Ostajalo je, prema tome, da povede računa jedino o Itovoj reakciji...

Japanac će biti u situaciji da bira kojoj opasnosti najpre da se suprotstavi: američkom nindži, svakako daleko opasnijem, ili ljudima sa automatskim oružjem spremnim za paljbu.

Na njegovom meštu Lesli bi se odlučio za napad na opasnijeg protivnika. Ako mu se ukaže prilika pokušaće da eliminiše Ita, zanemarujući, bar na izvesno vreme, rafale iz automatskog oružja koji će stići onog trenutka kada Kester započne neočekivani manevar džipom...

Postoji samo jedno pitanje na koje ne zna odgovor.

Da li će ga njegovo telo poslušati? Da li će u mišićima biti dovoljno pokretljivosti i snage da izađu nakraj sa japanskim nindom koji je na vrhuncu fizičke pripremljenosti?

Nije mogao znati odgovor na to pitanje. Prošlo je dosta vremena otkako ga je Ito dotakao svojim prstima i imao je utisak da efekti tog dodira postepeno počinju da slabе.

Nekoliko pokreta rukama i nogama brzo bi mu dali do znanja u kakvom su stanju njegovi mišići, ali bi isti ti pokreti odmah upozorili Ita šta se u međuvremenu dogodilo...

A Ito neće oklevati ni časka... zariće mu vrh mača u srce onoga trenutka kada shvati

da je američki ninda povratio makar samo delić svoje uobičajene snage i spretnosti!

Zastenjajući, džip pređe poslednju prepreku od stena pre zavravni. Drugi helikopter sada se jasno video na travnatoj površini. Jedan visok i vitak čovek u odeći vojničkog kroja stajao je pored letelice, mirno odbijajući dimove iz cigarete.

— Hibner? — upita Lesli.

Itove oči proučavale su okolinu, manirom koji je i Lesli veoma dobro poznao.

— Da, to je on — klimnu Japanac glavom. — Hmmm... ne bih rekao da je naoružan...

— Ni ja, ali ne vidim ruke pilota kroz pleksiglas kabine.

— Taj neće pucati — odmahnu Ito glavom. — Ne žele da reskiraju da ostanu bez prevoza u ovoj pustinji...

— A drugi helikopter?

Itove usne razvukoše se u suv osmeh.

— Ne verujem da Hibner uopšte nešto zna o drugom helikopteru — reče. — Ridli radi na takav način...

— To nije Ridlijev način — osmehnu se Lesli. — To je način nindži. Ti si ga tome naučio, Hiroši Ito!

— Možda i jesam — sleže Japanac ramenima. — To sada više nije bitno.

— Onda nam ne preti neposredna opasnost. Reci Kesteru da zaustavi džip sasvim nor-

malno, sa ove strane helikoptera.

— Ne — odmahnu Japanac glavom. — Sa druge strane je sigurnije.

— Nigde nije sigurno kada pucaju mitraljezi, Hiroši Ito.

— Neće pucati.

— Taj pokret biće sumnjiv. Ridli očevidno ne veruje ni Hibneru, ni tebi! Taj drugi helikopter služi samo kao obezbeđenje od vaše izdaje!

— Da, naravno... Tako sam učio Ridlija...

— Onda ne čini ništa, za ime božje, što bi moglo izazvati sumnju kod zapovednika drugog helikoptera!

— On je u pravu — tiho reče Kester, smanjujući brzinu da bi zaobišao posebno neravan deo terena.

— Šta si rekao? — prosikta Ito.

— Eldridž je u pravu... uhvatio sam misli tog čoveka kraj mitraljeza, mister Ito... On se vas plaši; prst mu je zgrčen na obaraču i zasuce nas olovom čim mu se nešto učini sumnjivim!

*
* *

Džip poskoči na kamenu i Leslie se okrete Itou.

— Moraš brzo doneti odluku, Ito-san — reče na japanskom.

— Još svega nekoliko sekundi...

Japanac zabaci glavu i grohotom se nasmeja.

— U redu — odgovori na engleskom, kao da želi da ga svi razumeju. — Ovoga puta si ti pobedio, Eldridž!

— Pobedio?

— Hibner i ja načinili smo mali test za tebe. Znao sam za drugi helikopter. Štaviše, ja lično odredio sam mesto za ono mitraljesko gnezdo na bregu!

Lesli iskosa baci pogled na Kesterovo lice.

— Znači li to da si se ti prevario, Kester?

Ovaj ovlaži usne vrhom jezika.

— Ne, Eldridž, nisam se mogao prevariti...

— Onda strelac za mitraljezom nije obavešten o tvom i Hibnerovom planu, Ito — nasmeja se Leslie. — Moglo se dogoditi da otvori vatru da te je Kester poslušao!

Džip se zaustavi u oblaku prašine, na svega nekoliko koraka od Hibnerove uspravne figure i Leslie koncentrisa pažnju na novog potencijalnog protivnika.

Da, Ito ga je maločas odlično opisao: dobar i iskusan...

»Stari vojnici«, kaže jedna vojnička izreka, »postaju stari vojnici zato što su oprezni vojnici...«

Hibner je podsećao na oličje te opreznosti; uvek napet, uvek na vrhovima prstiju i sp-

reman na reakciju. Čovek koga je gotovo nemoguće iznenaditi.

Ipak, kod sebe nema vidljivog oružja, a usko, mršavo lice, preplanulo od sunca, potpuno je mirno.

— Najzad — reče, mašući rukom da udalji prašinu od lica.

— Kasnite, mister Ito!

— Nije bilo razloga za žurbu

— ravnodušno odvrati Ito. —

— Gde su tvoji ljudi, Hibner?

Lesli se osmehnu. I Ito i Hibner igraju neku svoju igru. Ako Ito do sada nije video Hibnerove ljude raspoređene u polukrugu iza žbunja i stena, onda je on veoma loš ninda...

Te dve reči, uostalom, ne idu zajedno. Niko ne može biti loš ninda. Čovek ili postane ninda, sa svim onim sposobnostima koje ninducu od njega zahteva, ili umre pokušavajući da to ostvari...

Kome je namenjena ova mala predstava?

Njemu?

Nemoguće. Ito mora znati da je pogled američkog ninđe već otkrio Hibnerove ljude u zasedi...

Tabasko Pitu i Sumiko? Čemu?

Kesteru?

Ta pomisao postajala je logična pod jednim jedinim uslovom. Lesli je, međutim, posedovao premalo činjenica da bi se definitivno mogao opredeliti

za rešenje koje se na tako jednostavan način nametalo.

»Stvari nikada nisu onakve kakvima ti se čine, sine moj«, objasnio je jednom sensei Tanaka i to demonstrira sa nekoliko veoma ubedljivih primera u sledećih nekoliko dana obuke.

Ti primeri ubili su trojicu mladića koji su, kao i mladi Amerikanac, želeli da postanu ninđe. Jedan se ubio sam, od sramote što je naseo na providni trik starog učitelja...

Lekcija je ostala urezana u pamćenje američkog ninđe, pos tajući praktično deo njegove prirode. Za njega više nijedna stvar na ovom svetu nije onakva kakvom se čini...

— Nije bilo problema? — upita Hibner.

— Nikakvih — odmahnu Ito glavom. — Ovde?

— Ni ovde. Ako ste spremni, mister Ito, možemo se ukrcati u helikopter...

Vrh mača ponovo se podiže, dotičući Leslijevo grlo.

— Ispred mene, Eldridž — zapovedi Ito ledenim glasom. — Uđi polako u helikopter i sedi sasvim desno, u ugao...

— Trenutak! — progovori neko iza Itovih leđa.

Lesli je, zahvaljujući svom položaju, video čoveka skrivene u žbunju pre nego što se pomolio iz zaklona, zajedno sa svojom automatskom puškom

čija je cev bila uperena u grupicu pored helikoptera.

I ostali su se pomolili iz svojih zaklona. Šest kratkih crnih cevi pokrivalo je toliko prostora da nema jednog palca tla koji neće biti pogođen bar jednim metkom ako oni otvore vatru.

— Ne — prigušeno reče Kester, odstupajući prema helikopteru. Za ime božje, ne!

Hibnerovo lice bilo je zbunjeno samo na trenutak, a onda mu krv jurnu u glavu...

— Šta ovo, do đavola, znači, Blek? Kakva je to gimnastika sa puškama?

— Znači da se mister Ridli konačno odlučio da posluša i jedan pametan savet — spokojno odgovori i krupan čovek guste crne kose i fantastično dlakavih grudi pod razdrlijenom košuljom. Cev njegove puške gledala je Hibnera direktno među oči i Leslie u trenutku shvati da ovaj zna kako Blek nijednog trenutka neće oklevati da opali.

Skrenuo je pogled sa njih dvojice na Itoa. U očima Japanca treperila je iskrica čije je značenje poznavao i te kako dobro...

— Ridli? Ridli je naredio da nas sve likvidiraš, Blek?

— Jasno. Niste mu više potrebni... a i suviše znate, ako dopustiš da upotrebim izraz koji se već izlizao od upotrebe u lošim romanima!

Hibnerove ruke padoše niz telo. Krajičkom oka Leslie vide kako se Itova stopala jedva pri metno pomeraju po prašnjavom tlu, tražeći bolji oslonac za trenutak kada će moćno telo japanskog ninđe krenuti u akciju...

Blek gleda u Hibnera, ali ostala petorica koncentrisani su samo na Itoa, jer i Blek zna ko je najopasniji u grupi koja je stigla džipom. Kada bi sada samo Pitt ili Sumiko...

Iz grla Tabasko Pita odjeknu moćni urlik od kojeg zatreperi vrelj vazduh. Ratni poklič nekog indijanskog plemena koje možda nikada nije ni postojalo, ali to sada više nije bitno. Malo je ljudi koje taj divljački vrisak, bar na trenutak, neće slediti u mestu i izložiti ih napadu onih koji se kontrolišu mnogo bolje...

I on i Ito skočili su u istom deliću sekunde, ulažući svu energiju svojih tela u taj napor...

Leslie shvati da njegov pokušaj ne može uspeti; telo ga je još uvek loše slušalo, mišići su tvrdoglavo odbijali da se pokore komandama mozga.

Svejedno... čak i ovaako spor i kratak, njegov skok skrenuće pažnju strelaca sa Itoa koji se, kao da ima krilla, stvorio nad glavama šestorice ljudi pre nego što je i jedan od njih stigao da podigne cev svoje puške, sleđen Pitovim krikom.

Lesli se dočeka na noge u času kada je Ito zadao prvi dvostruki udarac, stopalom u lice jednog i mačem ukoso po vratu drugog Blekovog čoveka...

Krv šiknu kao voda. Sa obe ruke Lesli ščepa sa suvog tla onoliko peska i šljunka koliko je mogao da zahvati šakama.

Jedan rafal odjeknu, ali meci zafijukaše visoko nad glavama onih koji su još stajali. Blek... Blek je jedini koji je uspeo da odskoči i obrne pušku prema Itou, za dlaku izbegavši nekontrolisani rafal iz oružja onoga koga je Ito pogodio nogom u lice.

Polkret koji je Lesli načinio sa obe ruke bio je jednostavan i nije zahtevao previše koordinacije od njegovih mišića. Pesak i šljunak poleteše prema naoružanoj grupi brzinom koja nije bila ništa manja od brzine pušcanog metka!

Pucnjevi, međutim, odjeknuše pre toga i američki ninda jasno ču kako meci sa onim karakterističnim tupim zvukom pogađaju meko ljudsko telo.

Nije morao da se obrće da bi video ko je pogođen; od svih prisutnih, jedino Kester je još uvek stajao na istom mestu, razjapljenih usta, šokiran događajima koji su se odvijali previše brzo da bi ih on mogao pratiti.

Teški meci, ispaljeni iz neposredne blizine, odvojili su mr-

šavo telo od tla i bacili ga na bok džipa o koji je tresnuo leđima; rafal je otvorio Kesterov grudni koš i iz ogromnog otvora linu debeli mlaz krvi, noseći sa sobom mehure vazduha iz pokidanih pluća.

U zaklonu metalnog boka dži pa Sumiko vrisnu. Čak i Lesli je osetio poslednju Filovu misao, telepatski impuls ogromne snage koji je kao talas preplavio okolinu...

Ali su u međuvremenu i drugi umirali...

Itov mač otvorio je utrobu sledeće žrtve, dugim, parajućim potezom. Japanac je, zapravo, udarac zadao tako kao da ne vidi telo pred sobom, jer je njegov cilj bio drugi čovek, skriven širokim plećima svog prijatelja.

Probijajući trbuh prvoga, ka tana, dugi samurajski mač, skrete da se zarije u grudi sledeće žrtve. Čovek vrisnu od straha kada mu se u vidnom polju iznenada pojavi krvavi vrh mača, ali taj vrisak trajao je kratko, jer se i ruka ninde Hiroši Itoa kretala brzinom neshvatljivom za običnog čoveka.

U međuvremenu, otšri kamen zavitala sa šljunkom iz Lesliejeve šake, potpuno je smrskao lice čoveka čiji su meci izrežali Kestera. Blek zaurla, pokušavajući šakama da zaštiti lice, ali je za to bilo prekasno; srećom po njega, u drugoj Le-

slijevoj šaci nalazio se samo sitniji šljunak, nesposoban da na nese teže povrede.

Ne da je to Bleku pomoglo; odnekud sa tla, gde se bacio čim je odjeknuo prvi rafal, Hibner pruži duge ruke, grabeći Bleka za članke na nogama.

Hibnerov snažni trzaj izbaci čoveka iz ravnoteže. Blek pade na bok, groteskno mašući rukama, mrtav još pre nego što je dotakao prašnjavo tle. Na njegovom putu našlo se sečivo Itoovog katana, glatko mu odvajajući glavu od tela.

Čovek koga je Ito prvog ošamutio udarcem stopala u lice još jednom pritisnu obarač. Nije mogao videti ništa sem nejasnih senki pred sobom, ali njegov bol i gnev bili su već van kontrole...

Lesli se baci na tle. Dovršavajući udarac kojim je odsekao Blekovu glavu, Ito ne stiže da se ukloni sa putanje olovni vesnika smrti.

Metak ga pogodi u rame i obrte oko vertikalne ose, ali to za jednog nindžu nije pokret koji može izazvati dezorijentaciju; naprotiv, Ito u padu zamašnu oštricom mača, pogađajući butnu arteriju strelca koji je ispalio rafal u njegovom pravcu.

— Dole! — zaurla Lesli, primetivši kako se nad bokom džipa pomalja plava Pitova kosa.

I on se bacio na tle, shvativši da je nekoliko naglih pokreta koje je bio prinuđen da načini pomoglo da se njegovim mišićima vrati uobičajena elastičnost. Taj rafal, međutim, koji je samo zakačio Itoa po ramenu...

Znao je da će završiti tačno u rezervoaru helikoptera. I da ima samo delić sekunde da se ukloni van domašaja vatrene lopte u koju će se letelica sledećeg trenutka pretvoriti!

Otkotrljao se ispod džipa, na drugu stranu, zaklonivši rukama lice.

Vrelj talas eksplozije gotovo ga odvoji od tla, suva trava planu svud oko njega obavijajući ga oblakom crnog dima.

Podigao se na noge i poleteo, bacivši kratak pogled za sobom...

Tabasko Pit i Sumiko su dobro; bok džipa zaštitio ih je od onog prvog i najopasnijeg talasa vreline. Video je nejasno, kroz plamen, kako oboje iskaču i vrlo mudro trče na suprotnu stranu, tamo gde će ih oblak dima zakloniti od mitraljesca sa brega...

U redu, a sada da...

Pao je na tle i zario lice u suhu travu i pesak, nastojeći da sebe učini što manjim. Prokleti mitraljez!

Strelac na vrhu brega prenuo se od iznenađenja i setio šta mu je dužnost. Ne štedeći

municiju, lagano i metodično počeo je da zasipa prostor oko zapaljenog helikoptera kišom metaka, nastojeći da pokrije svaku stopu...

*
* *

Osluškujući kako meci udaraju po tlu, ninda se odvoji od tla i baci nekoliko koraka udesno, u bolji zaklon. Ovde bar ne može biti pogođen, ali šta će se dogoditi sa Sumiko i Pitom kada vetar razveje dim?

Mora nekako stići do mitraljesca pre nego što se to dogodi. Tamo gde se Pit i Sumiko nalaze nema nikakvog zaklona i ako zakasni, zakon verovatno će, pre ili kasnije, jedan dugi rafal dospeti do njihovih tela...

A pred njim je pedesetak jardi brisanog prostora, prostora koji mora preći do sledećeg zaklona. Iza toga relativno bez bedan uspon uz strminu dugu stotinak jardi i potom poslednji deo puta.

Dvadeset, možda svih dvadeset pet jardi... ali vreme potrebno da se to rastojanje pređe dovoljno je da se iz mitraljeza ispali dve ili tri stotine metaka na nezaštićenu i nagu ljudsku figuru!

Naravno da se do mitraljesca može stići i okolo, zaobilaznim putem, krijući se među ste

njem, ali će to trajati đavolski dugo. Pilotu onog skrivenog helikoptera može se u međuvremenu učiniti da se stvari ne odvijaju kako je zamišljeno, pa bi radijem mogao dozvati pomoć ili jednostavno odleteti, ostavljajući ih da pešice pređu dvadesetak milja divljine, neprestano izloženi novim napadima lako pokretnih protivnika.

Ne, vreme je ključni faktor. Ne sme više protračiti ni jednu jedinu sekundu!

Podigao se i potrčao čim je novi rafal prešao preko njegove glave. Cev mitraljeza jasno se videla u pukotini između dve stene; očiju prikovanih za nju, kako bi već istog trenutka mogao primetiti pokret cevi, ninda je dugim skokovima gutao prostor, ne trudeći se čak ni da izračuna koliko su mu mali izgledi da to što želi uspešno izvede...

Sa ovog rastojanja biće teško otkriti mikroskopski sitan pokret mitraljeske cevi kada ona skrene prema njemu, ali...

SADA!

Krećući se sleva udesno, sa tačke gledišta strelca, mitraljez izbljiva novi rafal prema pokretnoj figuri koja kao da je prkosila zavesi od usijanog čelika pred sobom.

Ninda se baci u svoju levu stranu, propuštajući talas od metaka tik nad svojom glavom

i leđima. Mitraljezac neće biti u stanju da kontroliše svoj nagli pokret i vrati cev dovoljno brzo prema cilju...

Ili se bar nadao da će tako biti...

Uspravljajući se, on načini novi skok, pravo napred. Još tri ovako duga skoka i naći će se u bezbednom zaklonu!

Prvi skok...

Kako je očekivao, meci podigoše prašinu desno od njega. Dobro je!

Drugi skok...

Cev oružja sada je ponovo u pokretu, tražeći svojim gladnim ustima meso nagog čoveka. Prst se grči na obaraču i...

Dotakavši tle samo vrhovima prstiju leve noge, ninda naglo promeni pravac, reskirajući da ga upravo taj pokret dovede na putanju sledećeg rafala!

Zaplivao je kroz vazduh, sada sasvim siguran da je uspeo u prvom delu svog poduhvata. Mitraljez gnevno zalaja, ali meci još jednom odleteše tamo kuda strelac nije želeo.

U većini armija sveta, takozvani juriš u skokovima, sličan onome što je ninda upravo pokušavao da izvede, obavlja se u više faza između kojih se miruje u više ili manje bezbednom zaklonu.

Mitraljezac očekuje upravo takvo nešto i prekinuo je vatru čim mu se Lesli izgubio iz vidnog polja. On misli da sada

bez žurbe može nanišanići skrovište nagog i golorukog napadača i sačekati da se ovaj ponovo izloži hicima.

Umesto da u zaklonu potraži predah, međutim, ninda nastavi da trči. Kao mačka zagrebao je uz strminu, savlađujući neravno stenje munjevitim pokretima ruku i nogu, svakog trenutka sve dalje od mesta koje mitraljezac može udobno da po kriva vatrom!

Kada je rafal ponovo odjeknuo, ninda je bio na svega dvadeset jardi od usijanih usta cevi, spreman da čoveku sa Zapada još jednom pokaže kako nije dovoljno da oružje bude bučno i da izbacuje hiljade metaka u minutu da bi postalo i efikasno...

Sa ovog rastojanja jasno je video čak i najmanje pokrete cevi, pokrete zenica u očima strelca, grčenje njegove šake na oružju.

Da, ninde su u stanju da mu njevito proračunaju pravac cevi vatrenog oružja i putanju metka koja je određena tim pravcem. Za njihove reflekske i njihovu brzinu prava je dečja igračka da se uklone sa te putanje pred zapanjenim očima strelca!

Oči mitraljesca raširiše se od neverice dok je nervozno pritiskivao obarač, zasipajući prostor pred sobom kišom metaka.

Možda mu je smetao i dim pred očima, ali ta naga prilika kreće se tako đavolsski brzo da nikaako ne može da je pogodi!

Sa rastojanja od svega pet jardi, Lesli zavitla komad oštrog kamena, otrgnut od žive stene u poslednjem zaklonu. Nepravilni oblik neće dati baš preciznu putanju improvizovanom projektilu, ali na ovako malom rastojanju to i nije bitno.

Oštri vrh zari se tačno među oči mitraljesca pre nego što je uopšte uspeo i da shvati da sada nagl čovek napada njega!

Smrt stiže trenutno, jer kamen smrska koren nosa i lobanju, i zari se u mozak. Preskačući nepokretno telo, sa obrazom oslonjenim o kundak mitraljeza, ninda polete prema zaklonu helikoptera.

Jedan čovek je grozničavom brzinom razbacivao bodljikavo grmlje kojim je letelica bila kamuflirana, glasno psujući kad god bi mu se kakva bodlja zaričila u šake.

Lesli uspori svoj nečujni trk, dajući mišićima nekoliko drago cenih trenutaka odmora. Čula mu govore da sem njih dvojice u blizini nema više nikoga i više ne postoji razlog za žurbu.

Zastao je, čak, da na trenutak baci pogled prema oblaku crnog dima koji se dizao sa zaravni iza njegovih leđa. I džip

je sada goreo, dodajući žučkastu nijansu perjamici od dima iznad zaravni.

— Kučkin sine! — psovao je čovek pored helikoptera. — Prokleti kučkin sine! Uffff!

Lesli zastade korak iza njega. Odbacivši još jednu bodljikavu granu od sebe, čovek zastade da isisa krv iz povrednog dlana.

— Meni nešto kažeš? — ljubazno reče ninda.

Čovek se okrete kao da je iza sebe čuo karakteristično čegrtanje zvečarke. Njegovo okruglo meksikansko lice sa tankim crnim brčićima, do malčas crveno od vrućine i natora, dobi pepeljastu nijansu.

— **Madre de Dios!** — prostenja on. Ruka mu polete prema pištolju u futroli za pojasom.

Lesli sačeka da je otkopča nervoznim prstima, da ščepa oružje i istrgne ga iz futrole. Zadao je udarac kada je u tamnim očima blesnula slabašna iskrica nade da bi se nešto, možda, još uvek moglo učiniti.

Desna ruka pokrete se iz ramena, unoseći mnogo energije u kratki zamah. Tri čvrsto sastavljena prsta desne ruke kao bodež se zariše u grudi žrtve, probijajući rebra naizgled bez otpora.

Sensei Tanaka terao ga je da vežba ovaj udarac sve dok nije dostigao takvu snagu i brzinu da probije dve spojene da-

ske debele po čitav palac. U poređenju s tom preprekom, lju dska rebra odista su slabašna zaštita...

»Svako može nožem da pogodi protivnika u srce«, rekao je sensei. »Ninđa mora biti u stanju da isto to postigne bez noža«!

Kad oseti da je probio rebra, Lesli raširi šaku, grabeći prstima drhtavu, nemirnu životinjiću Meksikančevog srca. Ovaj razrogači oči; ako je išta mogao osetiti u tom trenutku morao je shvatiti da ne postoji više nikakva sila koja bi ga mogla spasiti.

Krvava šaka izroni iz grudi Meksikanca i njegovo telo se zaklati na nogama, još uvek od bijajući da prizna da je mrtvo. Sačekavši da se ono stropošta u prašinu, ninđa s prezirom odbaci krvavi komad mesa među stene, tamo gde će ga lešinari brzo pronaći...

Helikopter je u dobrom stanju, ali ništa drugo nije ni očekivao od Ridlija. Dovršio je uklanjanje kamuflaže, a potom zastao da baci još jedan pogled u podnožje brega.

Sumiko kleči pored Itoa koji sedi uz stenu. Njeni pokreti su jasni, pokušava da dugim i tankim bodežom iz arsenala ninđi izvuče metak iz Japančevog ramena.

Ito je, naravno, svestan kakvoj se opasnosti izlaže. To go-

vori i vakizaši čiji vrh počiva u onoj dražesnoj jamici između punih dojki Sumiko.

Nekoliko koraka dalje Hibner sa pištoljem u ruci pokriva Tabasko Pita koji kao da ga ne primećuje. Sa rukom nad očima, plavokosi džin napeto gleda naviše, prema svom prijatelju.

Lesli mu pokretom ruke daje znak da je sve u redu i priđe vratima kabine, pitajući se nema li u njoj bilo kakvog oružja koje bi mu moglo pomoći u pokušaju da savlada japonskog ninđu...

Ne... oružja tu nema, ali će mu i nekoliko gutljaja vode iz jednog od onih plastičnih mini-frižidera dobro doći...

Opustio se u sedištu i sklopio oči.

Sve što se odigralo od trenutka kada su njih troje krenuli Ridlijevim tragom još uvek podseća na gomilu raznobojnih kamenčića koji sigurno mogu dati mozaik kada se slože na pravi način, bez obzira što se u ovom trenutku čini da je to nemoguće...

Previše je, međutim, kamenčića kojima nikako da odredi pravo mesto. Ovi obračuni među Ridlijevim ljudima, na primer, neobično Itovo ponašanje, pa zatim Kester i njegove telepatske sposobnosti...

Odustao je od uzaludnih pokušaja da složi mozaik zago-

netke po imenu Ridli. Biće još vremena za to; pre svega mora nekako sprečiti Hiroši Itoa da na njemu ponovi trik koji će ga još jednom prepustiti na milost i nemilost japanskom nindži...

Hmmm... to ime, Ridli... Podseća na reč zagonetka (rid-dle), zar ne?

Lesli otvori oči. Zvučni signal iz radio-uređaja još jednom se javi svojim prodornim tonom.

Slegnuvši ramenima, Lesli uključi radio. Nikad se ne zna šta se o protivniku može doznati i iz svega nekoliko neoprezno izgovorenih reči...

— Saenz! — reče jedan grub, arogantan glas. — Šta ima novo, čoveče? Zašto se Blek ne javlja?

»Da li je to Ridli?« zapita se nindža, prihvatajući mikrofonski uređaj. »Mogao bi biti... ali bi isto tako mogao biti i neko od njegovih ključnih ljudi...«

— Ko je to? — upita, vešto podražavajući glas Meksikanca.

— Saenz? — To si ti?

— Si, si... Ali je veza strašno loša, pa...

— Šta se dogodilo? — ponovi glas iz zvučnika posle kraćeg ćutanja, kao da je drugi čovek pokušavao da utvrdi s kim zaista razgovara. — Gde je Blek?

— Blek... još u zasedi...

— Zar Ito još nije stigao sa zarobljenicima?

— Ne, senjor... Nešto se sigurno dogodilo...

Ponovo tišina na drugoj strani.

— U redu — konačno reče onaj isti glas. — Kada sve bude gotovo, neka mi se Blek javi... Razumeš, Saenz?

— Si señor... Razumem...

Veza se prekide, isto onako naglo kako je bila i uspostavljena. Vraćajući mikrofonski njegovu viljušku, nindža skupi obrve.

Imao je utisak da nije uspeo da zavara sagovornika, iako se mogao zakleti da je gotovo savršeno imitirao glas Meksikanca...

Glas, sam za sebe, ponekad nije dovoljan... Isto tako se i Ito odao kada je pokušao da imitira senseija Tanaku...

Bacio je još jedan pogled naniže, pitajući se da li će i kada uspeti da reši sve ove zagonetke postavljene pred njega.

Tabasko Pit davao je znake rukama. Trebalo je da helikopterom dođe po malu grupu okupljenu na travnatoj zaravni.

Proverio je jednim pogledom imaju li rotori helikoptera dovoljno prostora za obrtanje, a potom uključio motor. Vazdušna strujanja malo će ga zaneti, ali je bio siguran da će uspeti da izvede taj manevar...

Uskoro će i noć, uostalom, a u ovim predelima noći su obično mirnije od dana.

Kada je reč samo o prirodi, naravno... Ljudi koji ove predele naseljavaju obično biraju noć za svoje poduhvate...

Helikopter je bio u izvanrednom stanju. Teška mašina bez napora se odvojila od tla, pokoravajući se svakom Lesliejevom pokretu. Čak su i vazdušne struje bile na njegovoj strani; helikopter se samo dva ili tri puta zamijhao pre nego što je postigao potpunu stabilnost u letu.

Nagnuo je letelicu na bok da bi imao bolji pogled na grupu na zaravni... Mnogon zavisi od toga šta će dole ugledati...

Ne, Ito ne želi ništa da riskira. Kao i Leslieju maločas, i njemu je na um pala ideja da bi za američkog nindžu najpametnije bilo da sam umakne u helikopteru. Posle toga, mogao bi da bira mesto, vreme i način napada kojim bi oslobodio Sumiko i Tabasko Pita.

Sumiko je stajala na nago-reloj travi, glave zabačene unazad. Ne zato da bi bolje videla helikopter, već što joj je oštrica Ito-vog vakizašija ponovo bila pod grlom...

Nekoliko koraka dalje Tabasko Pit je izazivački stajao ispred Hibnera, prkoseći pištolju uperenom u trbuh. Blef, naravno; i Pit je sasvim dovoljno

znao o ljudima da bi brzo shvatio kako Hibner neće oklevati da puca.

Uzdahnuvši, Leslie načini krug nad zaravni, izbegavajući oblak dima koji je vetar povijao po tlu. Nema izbora, naravno! Ito će hladnokrvno prerezati grkljan devojkice ako vidi da se helikopter udaljava.

»Sada se bez sumnje smeje u sebi«, pomisli Leslie. »Mnogo puta je rečeno da ninde ne smeju poznavati ni ljubav, ni prijateljstvo, upravo zato da ih niko ne bi mogao dovesti u stupicu preteći voljenoj osobi... Ja sam tvrdio da taj zakon nije potreban i on je iskoristio prvu priliku da dokaže kako grešim...«

Mala grupa pod njim pomeri se prema stenama, ostavljajući mu prostora za sletanje kraj zadimljenih ostataka prvog helikoptera i džipa kojim ih je Kester dovezao.

Bilo je potrebno nekoliko preciznih manevara da bi spustio čeličnu pticu tako da pod njom ne prignječi nijedno od mrtvih tela razbacanih po nago-reloj travi. Ne što bi to smetalo Leslieju, za nindžama uvek ostaje trag od mrtvih i unakaženih tela, već da se ne bi narušila stabilnost letelice, posebno važna pri poletanju.

Gurajući pred sobom nagu devojkicu, Ito se približi helikopteru saginjući se da ga ne do-

kače kraci vertikalnog propelera.

— Predi sada u ugao, Eldridž — reče prigušenim glasom, pokazujući glavom mesto koje mu je odredio. — Ti, mala, pored njega, a onda plavokosi... Hajde, vreme je da se udaljimo oдавде!

Premeštajući se u dubinu kabine, Leslie se osmehnu.

— Neko je maločas tražio momka po imenu Blek — reče. — Radio-vezom.

Hibner dobaci Itou kratak upitan pogled, ali lice Japanca ostade nepomično.

— To nije tvoj problem, Eldridž — odvrati. — Hajde, vas dvoje, na mesta!

Unutrašnjost helikoptera bila je pretesna za petoro ljudi, ali je Ito očividno smatrao da će tako lakše kontrolisati svojih troje zarobljenika. Sačekao je da Hibner zauzme mesto za upravljačem, a onda i sam ušao, smeštajući se tako da bude okrenut licem zadnjem sedištu.

Umesto vakizašija, u levoj šaci sada mu je bio dugi bodež čiji se vrh sužavao gotovo do dimenzija tačke. Sumiko se maločas poslužila upravo njime da izvuče Itou metak iz rame na.

— Pruži ruku, Eldridž — zapovedi on prislanjajući vrh bodeža nindži na grlo.

Smešeći se, Leslie posluša.

Kratak pokret desne Itove šake. Ninda na dlanu oseti jedva primetan ubod; čak ni on nije uspeo da vidi mikroskopski sitnu iglicu među prstima Japančeve desne ruke...

— Ah! — reče Leslie veselo. — U tome je, dakle, tvoje veliko otkriće, Hiroši Ito!

Narkotik, naravno. Nepoznato sredstvo čija minimalna količina izaziva gotovo fantastične efekte...

Ito ponovi isti postupak sa Sumiko i Tabasko Pitom, a onda zadovoljno klimnu glavom i vrati bodež za pojas, smeštajući se udobnije na svom sedištu.

— Možemo — klimnu glavom Hibneru koji je čekao samo taj znak da helikopter podigne sa trave koja je još uvek tinjala. — Naši prijatelji sada nam neko vreme neće stvarati nevolje!

Ma šta bilo, Itovo sredstvo delovalo je gotovo trenutno. Leslie oseti kako gubi kontrolu nad svojim telom, na isti onaj način kao u ruševinama Fredriksburga.

— Kako ti izgleda? — upita tiho, gledajući Sumiko u oči iz neposredne blizine.

Bilo je teško čak i govoriti, jer ni mišići donje vilice i jezika takođe nisu bili pošteđeni. Nadao se da ovaj let neće dugo trajati, jer su sve troje osuđeni da sve vreme ostanu

potpuno nepomični u uskom prostoru.

— Ne znam — s naporom odgovori devojka. — Ne znam...

Ito se prigušeno nasmeja, ne trudeći se čak ni da se okrene.

— Gubiš vreme, Eldridž. Ne bi ti pomogla čak ni analiza najbolje laboratorije na ovoj strani okeana. Ovo je jedna od onih tajni koje Japanu nikada neće biti ukradene!

Lesli napreže mišiće da mu odgovori, ali ga preduhitri me lodični signal iz radio-uređaja. Hibner i Ito još jednom se zgledaše, a onda Japanac sporim pokretom otkači mikrofona sa viljuške i primese ga ustima.

— Saenz! — začu se ponovo glas koji je Lesli već poznavao. — Saenz, zašto se ne javljaš, proketo meksičko kobile?

— Saenz je mrtav — mirno reče Ito. — Šta želite da doznate, gospodaru Ridli?

Lesli sklopi oči, štedeći energiju potrebnu da očne kapke drži u gornje mpoložaju. Uostalom, sluh mu je sada od mnogo veće pomoći nego vid.

— Ah, Ito! — odgovori glas iz zvučnika. — Hteo sam samo da proverim da li je sve u redu, ništa više...

— Zavisi šta ste očekivali, gospodaru Ridli...

— Kakvo je to pitanje, do đavola? Imaš li Eldridža i ono dvoje?

— Imam.

— Pa onda je sve u redu, zar ne? — nasmeja se Ridli.

— Očekujem vas pred jutro, Ito!

— Nije sve u redu — reče Japanac mirno. — Hibner je sa mnom... svi ostali su mrtvi...

— Mrtvi? Ali... kako, do đavola?

Lesli otvori oči. Ako ne može videti Itovo lice, možda mu Hibnerov profil može sada reći nešto više o igri koju ta dvojica igraju.

Hibner se cerio kao mačka koja se sopstvenim lukavstvom dočepala slasnog zalogaja. Stvari su se očividno odvijale onako kako su Ito i on zamislili.

— Blek je pokušao da nas pobije, gospodaru.

— Blek? Čoveče, šta mi to govoriš?

Nije bilo ni traga lažnom tonu u Ridlijevom glasu, ali to još uvek ne mora ništa da znači. Ima toliko dobrih glumaca sposobnih da prevare i uho jednog ninde.

A ako su Lesliejeve slutnje tačne, Ridli je i nešto mnogo više od dobrog glumca...

— Da, Blek — osmehnu se Japanac. — Ne verujem da bi se on usudio da takvo nešto uradi bez vašeg naređenja, gospodaru Ridli!

— Ito! Takva užasna optužba... pa to je... Ne, ne verujem da odista misliš da bih ja

bio sposoban da hladnokrvno likvidiram svog najvernijeg saradnika!

— Osim ako se on ne zove Harkot — grleno se nasmeja japanski ninda. — Traćimo vreme gospodaru... Obojica vrlo dobro znamo šta se dogodilo i zbog čega je Blek pokušao da nas sve pobije!

Kratka pauza, kao da Ridli razmišlja da li da prizna svoje nedelo ili ne...

Iako je čuo pretnalo da bi stekao potpunu sliku o Ridlijevom psihološkom profilu, Lesli je naslućivao da će ovaj, u trenutku kada razgovor dobije neželjeni pravac, pokušati da promeni temu.

— Gluposti — začu se glas iz zvučnika. — Ito, nećemo više o tome... Reci mi šta se dogodilo Kesteru?

— Zar ne znate, gospodaru? — tobože se začudi Ito. — I on je umro. Rekoh vam da su svi mrtvi, sem Hibnera i troje zarobljenika!

— Prokletstvo... on i onaj đavolski Irac, kako — se — ono — zvaše, bili su dobar par...

— Grejdi — reče Ito. — Zvao se Grejdi.

— Tačno, Grejdi. Ali, do đavola s njim... Ito, imam sada nekih obaveza; govorićemo o svemu ujutru. U redu?

Hibner se pomeri na svom mestu. Usne su mu se bezglasno pomerale, kao da želi da Ito

kaže nešto što Ridli ni slučajno ne bi smeo čuti.

Japanac klimnu glavom, u znak da ga je razumeo.

— Nećemo moći da stignemo tako brzo, gospodaru — reče u mikrofoni. — Imamo nekih problema sa Blekovim helikopterom, moramo se najpre negde zadržati da proverimo motor...

— Taj Blek je uvek bio aljkavi kućkin sin! — Membrana zvučnika vibrirala je od snažnog Ridlijevog glasa. — Dobro je što si mi to rekao, Ito, jer znam kako da ti pomognem. Hoće li helikopter izdržati do Modesta?

Hibner trijumfalno lupi pesnicom o svoju butinu. Oči su mu blistale.

— Paaa — oteže Ito — mislim da hoće.

— Vrlo dobro. Javiću našim ljudima da vas tamo dočekaju. Oni će vas pozvati na ovom istom talasu i objasniti kako da ih nadete. U redu, Ito?

— U redu — isecri se Ito. Samo, ako u Modestu imate ne koga sa sličnim planovima kao Blek, upozorite ga da ima posla sa jednim japanskim nindom, gospodaru Ridli...

— Šta time, do đavola, hoćeš da kažeš?

— Ništa posebno. Ali, samo vi njega upozorite!

— U redu, u redu. Onda, sutra ćemo o svemu na miru razgovarati, Ito...

— A o nagradi posebno.

Ridli se zakikota. Čudno je zvučao taj oštri, prodorni smeh iz grla čoveka koji je sve do tada govorio dubokim i muževnim glasom punim autoriteta...

— A o nagradi posebno, Ito — obeća. — Prekidam sada, moram da zovem Modesto...

— Jasno, gospodanu. Kraj...

Hibner jedva dočeka da Japanac vrati mikrofona na mesto. Ispustivši upravljač, on diže obe ruke nad glavu i ispusti prodorni kaubojski krik bezgraničnog oduševljenja.

Ito ga ošinu gnevnom pogledom. Kao da ga je Japanac iznenada polio mlazom ledene vode, Hibner opusti ramena i s pokunjanim izrazom na licu ponovo dohvati upravljač.

Oni, zbog nečega, žele da stignu u Modesto«, razmišljao je ninda, »ali tako da izgleda kao da se to dogodilo protiv njihove volje... Prokletstvo, ova priča postaje sve zapletenija i zapletenija!»

Pogledom je potražio oči Sumiko, ali su njeni kapci bili spuštteni. Disala je duboko i ravnomerno, savladana umorom od dana koji je doneo mnogo uzbuđenja...

Hibner se okrenuo prema nje mu i iscerio.

— Ne znam — reče — čemu vas uče u toj prokleskoj japonskoj školi za ninde, ali đavolski

dobro znam da ne bih voleo da sam sada u Ridlijevoj koži... a ni u tvojoj koži, Eldridž!

*
* *

Ito ne okrete glavu. Gledao je kroz svoj prozor prema zapadnom horizontu, kao da proračunava koliko još vremena ima do dolaska noći.

— Ne — reče. — Nećemo ih sada ubiti, Hibner.

Lesli je i dalje bešumno ispunjavao pluća vazduhom i pokušavao da napne mišiće kako bi im vratio delić njihovih uobičajenih moći. Malopredašnji razgovor između Ridlija i Ita, znao je, odlučivao je i o sudbini njih troje...

Itov i Hibnerov plan zavisio je od Ridlijeve odluke u jednom određenom trenutku. Pošto je već Ridli dopustio da pođu u Modesto, prvobitna verzija plana pretpostavljala je da se njih dvojica oslobode balasta troje zarobljenika...

Lesli je to osetio još nekoliko minuta ranije, posle Hibnerovog trijumfalnog krika. Otu da i pokušaj da bar delimično povрати kontrolu nad svojim telom.

Izgledi da se u ovakvom stanju odupre Itou praktično su nula, ali se on sa tom činjenicom nije mirio. Ako je već su-

deno da umre, može umreti i boreći se, umesto da se pokori sudbini!

Ito se, međutim, predomislio!
Zašto?

— Zašto, do đavola? — zapanji se Hibner. — Koji će nam đavo njih troje?

— To još ne znam. Ali mi nešto govori da ih ne smem ubiti... bar još neko vreme...

— Opet to prokletu japansko sujeverje — prezrivo frknu Hibner. — Čoveče, dvadeset prvi vek tek što nije stigao!

— Poslušaj ga, Hibner — iznenada reče Sumiko, ne otvarajući oči.

— Šta?

— Poslušaj ga — ponovi devojka. — Hiroši Ito ponekad ima predosećanja koja vredi poslušati...

— Hmmm...

Ito se promuklo nasmija.

— Poslušaj me, Hibner — reče i on. — Ako ni zbog čega drugog, a ono što me ne možeš navesti da učinim ono što ne želim!

Tabasko Pit ispusti glas koji je bio negde na sredini između jecaja i smeha.

— Hoće li neko i nama, običnim Indijancima — progovori s naporom — objasniti šta se ovde događa?

— Njih dvojica žele da iznenade Ridlija — tiho reče Sumiko. — Ne znam još kako, ni zašto. Pretpostavljam da je no-

vac u pitanju; slika zelenih šuštavih novčanica neprestano okupira tvoje misli, Hibner!

Ovaj se okrete, sa bezgraničnim iznenađenjem na licu.

— Neka sam proklet! — uzviknu. — Šta je s njom? Čita misli, do đavola?

— Da, ali samo donekle — priznade Sumiko. — Kester, na primer... bio je mnogo bolji od mene...

— Kester? — Ovoga puta ni Hiroši Ito, japanski ninda, nije uspeo da do kraja prikrije svoje iznenađenje. — Kester telepata?

— Jedan od najboljih koje sam ikada upoznala. Sve vreme je bio u direktnoj vezi sa nekim ko je toliko udaljen da ja nisam uspela da osetim čak ni delić njegovih misli...

Ito je pogleda očima raširenim od iznenađenja.

— Da li je moguće — prošputa — da li je moguće da...?

— Ridli! — iznenada dreknu Tabasko Pit. — Ridli, prokleta mu duša!

Dvojica nindi se zgledaše i Japanac nekoliko puta zaklimala glavom.

— Onda on zna — reče prigušenim glasom — šta smo Hibner i ja smislili...

— Ne — odgovori Sumiko. — Telepatija ne deluje tako, Ito... U najgorem slučaju, oseća da mu ne spremate ništa do-

bro, ali je i to dovoljno za čoveka njegove vrste.

— I ništa novo za njega —
— promrmlja japanski ninda.
— Ridli oduvek sumnja u sve i svakoga...

— S pravom — isceri se Tabasko Pit. — Vas dvojac, na primer, ne spremate mu ništa dobro, zar ne?

— Prokleti kućkin sin — reče Hibner mrkog lica — nije ni zaslužio ništa bolje! Da nismo bili oprezni danas, sredio bi nas obojicu i sada bi se kao lud cerio uživajući u jednoj od svojih prljavih predstava!

— Kakvih predstava? — zainteresovano upita Tabasko.

— Nje važno...

— Zašto si nas poštedeo, Ito — san? tiho upita Lesli na japanskom. — Želiš saveznike protiv Ridlija?

— U onom trenutku kada sam doneo odluku — odgovori Ito na istom jeziku — nisam još bio siguran u svoje motive. Predosećanje, kako je to nazvala žena koju voliš... Sada, međutim, znam zašto sam to učinio... Da bih od Ridlija oteo ono što želim, potrebna mi je bar još jedna sigurna ruka!

— Šta se, boga mu, vas dvojica domunđavate na tom odvratnom, divljačkom jeziku? — nervozno upita Hibner.

— Smišljaju — odgovori Pit iako se pitanje nije odnosilo na njega — kako da likvidiraju

pilota helikoptera, a da se putnicima ništa ne dogodi!

— Zaveži! — procedi Hibner kroz zube. — Zaveži, proklet bio!

— Na tvom mestu ja bih se čuvao — sasvim ozbiljnog lica produži Tabasko. — Te ninde uvek pronađu način da izvedu ono što zamisle, a ja bar imam iskustva sa najgorim među nindama!

— Kakav je tvoj plan? — na stavi Lesli razgovor sa Itom. Pitova intervencija bila je nepotrebna, zaparvo, ali neće škoditi, jer ne dopušta Hibneru da na osnovu izraza lica ili gestova protumači smisao reči dvojice nindji.

— Pored Modesta se nalazi sportski aerodrom koji Ridlijevi ljudi neprestano koriste — počeo Ito. — Čuvan je veoma dobro, tako da su izgledi da nepri-mećeni dospemo do njega minimalni...

— Hmm... zato ti je bilo potrebno Ridlijevo dopuštenje?

— Da, zato. Na aerodromu je lir — džet kojim bismo do Ridlijevog ostrva mogli stići mnogo ranije nego što nas očekuje. Uz iznenađenje, mnogo ćemo lakše doći do onoga što želimo od Ridlija...

— A to je...?

Ito sleže ramenima.

— Novac. Šta drugo?

— Ridli to neće dopustiti. Njegov ljudi će se boriti.

— Znam. Zato i jeste veoma važno da ga iznenadimo pre nego što uspe da dovrši sve pripreme.

Lesli još jednom pokuša da pokrene udove. Bez uspeha.

— Dok sam u ovakvom stanju — upozori — nećeš imati previše koristi od mene, Hiroši Ito!

— Nećeš biti u takvom stanju ako obećaš da ćeš mi pomoći. Ti želiš da Ridli bude uništen, zar ne? Ja ti pružam priliku da to postigneš, Lesli Eldridže.

Američki ninda tiho se nasmeja.

— A šta je sa našim obračunom? — upita. — Seti se, samo moje postojanje nanosi užasnu sramotu tvojoj zemlji, tako si rekao!

Tanke Itove usne takođe se raširiše u osmeh.

— Te zakletve niko me, sem smrti, ne može osloboditi. Prema tome, kada Ridli bude uništen, ti i ja počecemo borbu na život i smrt! Prihvataš?

— A zar imam izbora?

— Imaš — sleže Ito ramenima. — Dovoljno je da izjaviš kako ne želiš da mi pomogneš i tvoja smrt biće brza i laka...

— Divan izbor, nema šta — prokomentarisala Sumiko. Japanski je njoj na usne dolazio isto onako prirodno kao i engleski, jer je rođena i odrasla u porodici u kojoj su dve rase bile izmešane već nekoliko genera-

cija. — Šta ćeš učiniti, Les? Pristaćeš da umreš, iako postoje izgledi da ostaneš u životu i čak pobediš? Zaista, ponekad se zapitam kako to da su ninde toliko efikasne kada je neko poput Hiroši Itoa u stanju da postavi tako glupo pitanje!

Signal iz radio-uređaja prekinu njen gnevni monolog koji su dvojica nindži pratili sa osmehom na licima.

Ženska logika obično ne dopušta razgovor o činjenicama koje se ne slažu sa njom. Sumiko je bila u pravu, ali je zaboravlja jednu važnu stvar...

Hiroši Ito je morao glasno da formuliše svoju ponudu Lesliju Eldridžu, kao što će ovaj morati glasno da izjavi da je prihvata. Čast nindži to zahteva, jer posle takvih reči između njih dvojice nastaje odnos čija su pravila regulisana tradicijom čvršćom od bilo kakvog pisanog ugovora.

Ito sasluša upustva ljudi iz Modesta o tome kako da u sve dubljoj tami nađe improvizovani aerodrom koji, uz to, nije smeo ostati predugo osvetljen kako ne bi privukao nepotrebnu pažnju.

Odloživši mikrofona, on se okrete Lesliju i položi obe otvorene šake na njegove grudi.

— Sada će se snaga vratiti u tvoje telo, Lesli Eldridže — reče jednostavno. — Imaš pet ili

šest minuta da se pripremiš za borbu.

Lesli sa zadovoljstvom proteže ruke.

— Gde je moje oružje, Ito?

Japanac se osmehnu.

— Iza tvog sedišta. Predosećanje mi je reklo da treba da ga ostavim tebi nadohvat ruke, iako mi se u tom trenutku takva pomisao učinila vrlo čudnom.

— Čekaj malo! — umeša se gromkim glasom Tabasko. — Ortak, ti i ja smo uvek bili dobra ekipa, do đavola! Kaži tom moku da oslobodi i mene... imam predosećanje da ću ti biti potreban!

— I ti? — nasmeja se Lesli, naginjući se preko sedišta da iz ugla izvuče poznatu torbu od grubog platna. — Hvala, Pite... ali za moj ukus previše je pre dosećanja u ovoj priči!

Duboko pre njima na trenutač blesnuše nizovi svetla na tajnoj pisti i sada vrlo osetljivi Hibner izmeni kurs da bi se pripremio za sletanje.

— Uzmi samo šurikene, Lesli Eldridže — reče Ito. — Više od toga neće ti biti potrebno da eliminišeš čuvaru oko lir-džeta...

— Tigrove kandže su još pogodnije — sleže američki ninda ramenima. — Nemaš ništa protiv da ih stavim na ruke?

Ito klimnu glavom.

— Neka tako bude — reče. — I misli neprestano na to da su mi tvoje oružje, tvoja devoj-

ka i tvoj prijatelj sve vreme nadohvat ruke!

— Les! — trže se Sumiko. — Mislila sam... mislila da idete obojica?

— Nema potrebe da dva čoveka rade ono što i jedan može učiniti i brže i jednostavnije, devojčice... Pažnja Ridlijevih ljudi, sasvim prirodno, biće koncentrisana na Itoa, jer misle da sam ja potpuno bespomoćan.

— Ne možeš se neprimećeno izvući, Les! Premalo je prostora! A onda...

On joj vrhovima prstiju leve ruke blago dotače usne. Na desnoj je već imao tigrove kandže, iskovane od plemenitog čelika, pogodne za veranje preko vertikalnih prepreka, ali i za borbu iz neposredne blizine.

— Čuti sada, devojčice — reče nežno. — Moram da pogledam to uzletišta u trenutku kada se svetla ponovo upale na nekoliko sekundi...

Ona klimnu glavom. Lesli je u pravu, naravno, a to govori i njoj upućeni prezrivi Itov pogled.

Ne sme ometati nindžu kada se priprema za borbu. Pravilo koje je i sama savršeno dobro znala, ali ga je zaboravila u strahu za voljenog čoveka...

Svetla na tlu još jednom blesnuše i Lesli se nađe da jednim

pogledom obuhvati prizor ispod sebe...

Ito je otvorio vrata helikoptera na svojoj strani i sagnut prošao ispod rotora koji se po inerciji još uvek obrtao.

Lesli kao zmija skliznu sa poda helikoptera u pomalo vlažnu travu. Niko ga neće primetiti, znao je; svi pogledi koncentrisani su na figuru koja se udaljava od helikoptera, preteći isukanim samurajskim mačem u desnoj ruci...

Snažni reflektori obasjavali su japanskog ninđu sprema tako da je morao da zaštiti lice podignutom levom rukom. Senke izvan snopova svetlosti bile su crne kao zift; u svojoj brizi da ne budu iznenađeni, Ridlijevi ljudi dali su priliku napadačima da upravo to učine...

— Nešto mi nije jasno... —
— promrmljao je Tabasko Pit pošto je saslušao detaljna uputstva sa zemlje gde i kako helikopter, treba da sleti. — Zbog čega jednostavno ne lansiraju jednu protivavionsku raketu i ne svrše sa nama, prepuštajući policiji da posle toga identifikuje naše zemne ostatke?

— Ne — odmahnuo je Hibner glavom. — Ovaj aerodrom nam je veoma koristan. Veoma

je teško dobiti dozvolu za međunarodni saobraćaj i Ridli ne želi ništa da reskira. Pokušaće da nas likvidiraju, to da, ali bez ikakve gužve i galame, čak i bez upotrebe vatrenog oružja...

— Ukratko — osmehnuo se Lesli — prepustiće sve prednosti onima koji se u takvoj igri mnogo bolje snalaze...

Ti reflektori, na primer... Svetlost je suviše snažna, tako nigde po travnatoj površini aerodroma nema onih polusenki koje pažljivom osmatraču odaju čak i najmanji pokret.

Dok je Ito silazio iz helikoptera, Lesli je i doslovno izigravao njegovu senku svedok se nije našao u tamj pod trupom letelice.

Ponovo je bio u tradicionalnom kostimu od crne svilu, najpogodnijoj odeći za noćne poduhvate. Sve dok je izvan snopa reflektora i dok je pažnja skrivenih napadača koncentrisana na Itoa, on se može bezbedno kretati po polju.

Lir-džet, mali i okretni mlazni avion, omiljena igračka bogatih poslovnih ljudi i bogatih dokoličara, stajao je po strani, skriven živom ogradom visokom koliko i odrastao čovek.

Dobro zaštićen, naravno. Ridli je morao odmah shvatiti koliko je važno da se begunci ne dočepaju letelice koja ih za nekoliko sati, uz jedno ili dva sle tanja radi goriva, može preneti

na drugu stranu Zemljine kugle...

Ito je glavom pokazao naniže pre nego što je helikopter sleteo. Za oči jednog ninđe tama nije prepreka i Leslie je video tamnu masu aviona i oko njega četiri ljudske prilike skrivene iza žive ograde.

Njegov plan bio je jednostavan; eliminisati bez buke sva četiri stražara, upasti u avion i proveriti njegovu spremnost za let, a potom dati Itou ugovoreni signal. Ako je avion spreman, svi će preći u njega i zarulati psitom pre nego što Ridlijevi ljudi shvate da ipak moraju preduzeti nešto drastično kako bi ih zaustavili...

Neće, naravno, dobiti priliku da svog gazdu izveste radio-vezom šta se dogodilo; Itou nije smetalo ako načini malo buke time što će dići u vazduh baraku sa radarskim i radio-uređajima i likvidirati svakog ko mu stane na put.

A ako avion ne bude spreman...

Kao i uvek kada ninđe planiraju neki poduhvat, bile su predviđene sve moguće varijante, manje ili više verovatne. Čak i da je postojao način da doznaju detalje svih tih planova, Ridlijevi ljudi ne bi imali ni vremena ni načina da ih zaustave!

Jedan ninđa je, sam za sebe, užasna opasnost po onoga na

koga se okomi. Kada njih dvojica rade zajedno i koordinirano, mogu postići praktično sve što poželevaju!

Lesli na trenutak zastade da oslušne. Kroz travom pokrivenu zemlju do njega su doprle jedva primetne vibracije hitrih ljudskih koraka...

Budale! Njih petorica jurnulo je istovremeno na Itoa, sa noževima, olovnim pendrecima i lancima za bicikle, računajući da će u tami uspeti da ga iznenade!

Katana zazvižda, režući vazduh. Jedva čujni dodir oštrice sa ljudskim mesom i kostima, glasni uzdasi iznenađenja, vodo-skoci krvi koji škrope travu svud oko grupe ljudi u borbi.

Jedan jedini je uspeo da se javi nešto glasnije, ali ni samrtnički ropac čoveka sa prerezanim grlom nije trajao duže od nekoliko sekundi!

Lesli produži svoje šunjanje po travi, povijen nad zemljom, sa čeličnim kandžama na rukama koje su gotovo dodirivale tle. Tamo gde je pre nekoliko sekundi umrlo petoro ljudi čuo se samo još jedan šum: neko je poslednjim refleksnim pokretima zarivao prste ruku u meku zemlju i drobio je kao da želi da sam iskopa grob za sebe...

Da li su stražari oko aviona nešto čuli ili naslutili?

Uskoro će dobiti odgovor i na to pitanje...

Pred njim je prekid u živoj ogradi kroz koji će lir-džet izaći kada dođe vreme za to. Ninđa na nešto svetlijoj pozadini neba jasno vidi obrise napetih tela dvojice stražara, sa obe strane prolaza po jednog.

Da, oni su nešto primetili ili osetili... Nimalo čudno, jer se miris sveže ljudske krvi širi unaokolo brzo, nošen noćnim povetarcem. I ne samo to: kada ljudi nasilno umiru u tami, ona dobija neki drugi kvalitet, pre tvara se u preteći pokrov koji opominje na opreznost čak i one najhrabrije...

Imaju kod sebe vatreno oružje, vidi se to po položaju njihovih tela. I neće oklevati ni da ga upotrebe, bez obzira na stroga naređenja...

Ležeći u travi, ninđa odmeri pogledom rastojanje između njih dvojice. Desetak jardi; jedan jedini dug skok za njega.

Nastavio je da se šunja, i dalje tih kao misao. Odnekud su dopirali uzbuđeni ljudski glasovi, jer je neko verovatno shvatio da se od petorice napadača nijedan nije vratio iz sukoba sa Itom, ali to sada nije njegov problem.

Štaviše, olakšaće mu posao; hteli-ne hteli, stražari moraju načuljiti uši kako bi dokučili šta se to događa, zanemarujući sopstvenu okolinu i mnogo bližu i konkretniju opasnost.

Još dvadesetak jardi do bližeg stražara. Ninđa malo promeni pravac svog kretanja i zauze takav položaj koji će njegovo telo odbaciti duž zamišljene prave linije koja u ovom trenutku spaja tela obojice stražara.

Nema razloga za oklevanje, još manje da čeka da mu bliži stražar okrene leđa...

Njemu su dovoljne dve desetine sekunde da pređe to rastojanje i još toliko, nešto većom brzinom da stigne do sledećeg stražara. Nijedan od njih dvojice neće imati vremena čak ni da shvati kakva je to senka koja se iz mraka obrušila na njega!

Na strani prema kojoj je maločas krenuo Ito neko vrisnu. Visokim falsetom, na trenutak podsetivši na krik uplašene žene; samo na trenutak, međutim, jer se odmah potom pretvorio u samrtni urlik muškarca koji je iznenada osetio mnogo veći strah nego bol.

Ito, dakle, čisti okolinu od Ridlijevih ljudi, kako je i zamišljeno. Vreme je da i drugi ninđa obavji svoj deo posla!

Dodir ruke Japanca odista je bio magičan i Lesliejevo telo nije osećalo više nikakve posledice delovanja narkotika unetog kroz mikroskopsku ranicu na dlanu. Kada je napeo mišiće nogu na skok oni su reagovali hitro i koordinirano kao i uvek...

Vazduh zašušta po glatkoj svili kostima ninde. Brzinom strele odapete iz luka, njegovo telo polete prema prvom cilju.

Slučaj je hteo da napadnuti gleda pravo u njega kada je kao crna zloslutna ptica izronio iz mraka. Uprkos tami, ninda jasno vide kako se čovekove znice šire od iznenađenja, kako u dnu lica raste crna rupa usta otvorenih na krik!

Za to, međutim, vremena nije bilo. Lesli se dočeka na zemlju vrhovima prstiju leve noge, zadajući istovremeno precizan udarac čeličnim kandžama na raširenim prstima desne šake.

Tri kandže zariše se u svetle tačke očiju, palac odozdo poduhvati bradu, zarivajući se kroz nepce i jezik. Čelik kandži jedva čujno zveču kada se one spojiše negde u dubini lobanje, iza unakaženog lica i smrvljenih kostiju.

Odbacujući se jednom nogom od tla, ninda istrže kandže iz užasne rane. Glava i gornji deo tela već mrtvog čoveka pođoše za njim, kao da žrtva ima nameru da od sada zauvek prati svog ubicu.

Drugi skok ninde, međutim, bio je još brži i silovitiji, zahvaćujući nakupljenoj kinetičkoj energiji preostaloj od prvog skoka. Nije izgubio gotovo ništa od te energije zadajući udarac; ljudsko lice jedno je od najranjivijih mesta na čitavom telu

i nije potrebno mnogo napora da se kroz njega zada smrtonosna rana...

Drugi stražar imao je vremena da se trgne, ustukne jedan korak i zategne mišiće na pokret kojim je želeo da pred lice dignu pušku kako bi se zaštitio od te crne senke koja nesхватljivom brzinom juri prema njemu.

Nije uspeo da taj pokret izvede do kraja, jer mu se čelične kandže na rukama ninde istovremeno zariše u vrat, tako duboko da čelik zaškripa po kosti najviših kičmenih pršljenova.

Od siline skoka ninde oba tela odleteše na tle, ali jedno tamo i ostade, nepokretno. Debeli mlaz krvi iz prekinutih žila još dva ili tri puta proli se po travi pre nego što srce stražara prestade da radi.

Uspravljavajući se u klečeći položaj, Lesli se hitro osvrte oko sebe.

Reflektori svojom hladnom belom svetlošću i dalje obasjavaju helikopter koji miruje na travi. Niotkud nikakvog šuma posle onog poslednjeg krika jedne od Itovih žrtava.

Ne, ipak...

Do stražara na suprotnoj strani prostora oivičenog živom ogradom ima dobrih trideset jardi, ali ninda čuje njegovo glasno disanje. Tako diše samo čovek koji se bori sa talasima

straha koji prete da ga progutaju i pretvore u stvorenje nemodno da kontroliše čak i najprimitivnije funkcije svog tela.

Nešto je čuo ili primetio, nešto ga je upozorilo na opasnost. Puška mu je u rukama i rafal iz nje svakog trenutka može po kidati tišinu noći...

Nije lako baciti šuriken prstima na koje su navučene tigrovske kandže od čelika, ali Lesli to može. Još teže je pogoditi u nevidljivi cilj kada je šum disanja jedino što odaje položaj mete!

Za Leslija Eldridža ni to nije nemoguće; uspravljaajući se na trenutak, on desnom rukom zavitala u tamu šestokraku zvezdu čije su ivice oštre poput brijača.

Avion, nejasna tamna masa, nalazi se negde u blizini putanje šurikena. Ako je dobro proračunao, bačeno oružje moralo bi u jednom trenutku da dotakne oplatu boka letelice i malo promeni pravac kako bi se zarilo tačno u grudi nevidljivog stražara!

Da...

Jedva čujni šum dodira metala po metalu, a delić sekunde kasnije meki udar u ljudsko telo.

I krik. Vrisak krajnjeg iznenađenja, sa nešto malo bola u sebi, i zatim dugi jecaj kojim pogođeni objavi da je shvatio kako je smrt došla po njega...

Naglo šuštanje odeće po koži mokroj od znoja, pokret stopala u travi, zveket metalnih delova puške podignute na gotovs.

— Malberi... — javlja se neravnim, zastrašenim glasom poslednji stražar. — Malberi, koji ti je đavo?

Dugim skokovima ninda napreduje pored trupa aviona, bez bedno zaklonjen od pogleda čoveka koji je neodlučno zakoračio u pravcu maločas ubijenog stražara.

Dok je on prešao tri koraka iza repa letelice, Lesli proguta rastojanje ravno čitavoj dužini aviona.

Sudarili su se u tami. Stražar nije čak ni gledao prema avionu, tražeći pogledom odakle dopire Malberijev samrtni ropac.

Skupljajući kandže na prstima leve ruke, ninda mu ih zari pod grudi i načini trzaj naviše. Odeća, koža i mišić se pokidaše, otkrivajući grudnu kost. Kandže načiniše kratak pokret u stranu i zariše se u žilavi, otpor ni mišić ljudskog srca...

Sa obe ruke ninda odbaci mrtvo telo sebi pod noge i saže se da o njegovu odeću izbriše krvave šake.

Tigrove kandže više mu nisu potrebne i on ih vrati u skrovište pod opasačem. Komande modernih aviona nisu građene za tako gruba oruda, a ninda od ubice sada mora postati pilot...

Brava na vratima je zaključa na. Pomalo smešna predostrožnost na ovako dobro čuvanom mestu, zar ne?

Jedan udarac ivicom dlana dovoljan ej da izbiје bravu iz ležišta. Saginjući se, ninda iskoči u uski prostor kabine, pružajući ruke prema mestu gde bi trebalo da se nalazi jedno od sedišta.

HARAGEI!

Upozorenje na opasnost, međutim, još jednom je zakasnilo, jer ovoga puta ninda nije imao posla sa čovekom čija bi ga aura upozorila na opasnost, već sa mrtvim predmetom, načinjenim tako da efikasno zadrži onoga ko ga neoprezno dohvati...

*
* *

Primitivni predak ovog uređenja nekada je služio za lov na krupnu divljač, snabdeven oprugom koja se na dodir opuštala, hvatajući plen za nogu nazubljenim polugama.

Klopka čiji su se elastični delovi sklopili oko leve podlaktice ninde radila je na sličnom principu, ali na mnogo savremeniji način. Senzori osetljivi na pokret aktivirali su elektronski sistem a ovaj je pokrenuo žice od tankog čelika koje su kao omče za vešanje pokušale da se obaviju oko izloženih de-

lova tela onoga ko ih je aktivirao.

Ninda steže zube, savladajući bol izazvan tankom žicom zarivenom u kožu. Ostao je potpuno nepomičan, jer nije bio siguran neće li kakav novi pokret izazvati slobodne omče od žice da se stegnu.

Ridli... Ridli odista ništa ne prepušta slučaju. I suviševestan činjenice da nema ljudi sposobnih da zustave ninđu, postavio je ovu klopku, ili naredio da se ona postavi, kako bi eliminisao trenutno najveću opasnost po sebe i dobio na vremenu da se pripremi za odbranu!

Katana bi ovaj komad žice verovatno mogao da preseče... ali on nema mač uz sebe, a i da ga ima, pitanje je da li bi ga smeo upotrebiti a da sebe ne dovede u još težu situaciju...

U redu, šta sada može da učini?

Šuriken... njegova kao brijač oštra ivica moga bi možda...

Ne...

Još jedna omča od žice fijuknula je kroz vazduh i ošinula ga po laktu desne ruke čim je načinio prvi pokret da se dočepa šurikena iz skrovišta pod opasačem!

Prokleti Ridli! Ah, kada ga se jednom dočepa...

Mora smisliti posebno spor i posebno bolan način da ubije

najvećeg trgovca belim robljem na svetu!

Kako stvari stoje, imaće dovoljno vremena za razmišljanje pre nego što Ito uspe da mu pritekne u pomoć kada shvati da očekivani signal iz pravca aviona neće stići...

A možda i neće, jer...

Spustio je trepavice da bi zaštitio oči od iznenadne poplave svetlosti u nevelikoj kabini aviona. Do đavola, šta je taj kućkin sin Ridli još smislio?

Ne pokrećući glavu, ninda pogledom pretraži svoju neposrednu okolinu...

Ta crna kutija na susednom sedištu... ona...

Kao da reaguje na njegov pogled, poklopac sumnjive crne kutije podiže se, sam od sebe, sa suvim, ostrim zvukom, otkrivajući šta se u njoj nalazi...

Tri šipke dinamita, uredno uvezane tankim kablom detonatora. Krajevi kabla izlaze iz kućišta okruglog časovnika na čijoj prednjoj strani zloslutno svetle krupne crvene brojke...

Prva brojka je nula, sledeće dve takođe. Četvrta je bila cifra jedan, ali se ona gotovo istog trenutka pretvorila u nulu, a sledeća do nje u devetku, iako je maločas ona bila nula...

Sledeća cifra ritmično se menjala, u svakoj desetini sekunde, a ona poslednja toliko brzo da čak ni pogled jednog ni-

nđe nije mogao slediti te promene...

Lesli steže zube. Po prvi put, za sve ove godine otkako je poneo kostim i oružje ninde, osetio je ono užasno opterećenje od pomisli da je sada svesmu kraj i da nema više nikakvih izgleda da se spase!

Osam sekundi...

Da li mu se čini, ili sada i brojka koja pokazuje desetine sekundi leti tako brzo da je ne može slediti pogledom.

Sedam sekundi...

— Misli — reče sensei Tanaka. — Misli, sine moj?

Sensei Tanaka? Otkuda on ovde, na udobnom sedištu aviona koji će za nekoliko sekundi ubiti njegovog najboljeg učenika?

Šest sekundi...

Da misli? O čemu da misli?

Nema koga da pita, jer senseija Tanake više nema na onom sedištu. Nije to ni mogao biti sensei Tanaka, jer je sensei Tanaka odavno mrtav!

Halucinacija nervnog sistema napetog do krajnjih granica, naravno. Međutim, to neće trajati još dugo...

Pet sekundi!

Kako je dizajniran taj sistem senzora i omći od tanke žice? Vrlo zanimljivo rešenje... Hmmm...

Četiri sekunde...

Te omče imaju prilično veliki opseg delovanja. Možda zato

što je konstruktor želeo da istovremeno veže i veći broj ljudi koji bi se mogli naći u kabini...

Hmmm... da vidimo kako će senzori reagovati na ovaj pokret?

Tri sekunde... Dve sekunde i devet desetina... osam desetina... sedam desetina...

Druga omča od žice omota se nindi oko zglavka leve ruke, jednim delom preko one prve spona.

Baš kako je i očekivao. Da, jednostavan, ali veoma efikasan mehanizam. Ako Ridli ima smisla za humor mogao bi ga nazvati »zamka za ninde«...

Dve sekunde!

U redu, sada kada zna kako mehanizam deluje, zašto ne bi pokušao da...?

Jedna sekunda. Stežući zube, koncentrisan na pokret svakog mišića svog tela kao nikada do tada, ninda u mislima još jednom proverí svoj očajnički plan...

Osam desetina... sedam... šest... pet...

A šta ako...

Četiri desetine sekunde!

Šta ako ipak ne uspe?

Tri deseta dela sekunde. Tri kratka treptaja oka...

— Do đavola, kako ti je to uspelo? — zinu Tabasko Pit.

— Ili si sve to izmislio samo da bi dokazao kako si još uvek najpametniji na svetu?

Lesli ćutke pokaza krajeve tanke žice koji su još uvek visili sa članka njegove leve ruke, a zatim na povećí otvor nepravilnih ivica na zidu aviona.

— Nisam slep! — progunda Tabasko. — Kakav dokaz imaš da si ti zaista bio u blizini kada se to dogodilo, ortak?

— Hmmm — osmehnu se Lesli. — Bog mi je svedok...

— Bog... da ima Boga, ovakve gluposti ne bi se događale! Zaista, kako si se izvukao?

— Lukavstvom... Načinio sam pokret prema toj bombi, a zatim preskočio sedište, tako brzo da glupa sprava nije mogla da sledi moj pokret...

— Bomba? Ona nije mogla da te sledi?

— Ne bomba, već te proklete omče. Jedna od njih obavila se oko podignutog poklopca kućije sa dinamitom i povukla ga prema otvorenim vratima.

— Aha... dinamit je eksplodirao više napolju, nego unutra, boga mu!

— Tačno — osmehnu se ninda. — Štaviše, eksplozija je pokidala žicu i oslobodila me veza. Jedino što me je na trenutak uplašilo, bila je ta gotovo istovremena eksplozija, kada je Ito digao u vazduh baraka sa radarom i radijem. Ne-

go... reci mi kako si ti ovako brzo stigao ovamo?

— Ne znam — počea se Tabasko po kosi mokroj od znoja. — Znam da sam potrčao kad je ta eksplozija odjeknula kod aviona. Moguće da sam i pregazio nekoga ko mi se isprečio na putu, ali nisam siguran.

— Kako ti je Hibner dozvolio da izadeš, Pite? I, još važnije, kako si uspeo da savladaš blokadu mišića koju je izazvao Ito?

Tabasko zausti da nešto odgovori, ali mu iz grla navre samo nerazumljivo mrmrljanje. Kolena pod njim naglo popustiše i on bi se stropoštao na pod aviona da ga Leslie nije prihvatio pod ruku i nežno spustio na sedište.

— Odjednom — s naporom procedi Tabasko — odjednom... mišići me ponovo više ne slušaju...

Ninđa ne odgovori ništa. U daljini tužno počea da zavija ju policijske i vatrogasne sirene; posle prvog šoka od dve snažne eksplozije gradić Modesto počeo je da se budi.

— Ustani, Pite — čvrsto reče Leslie. — Moramo odavde...

— Ti si... lud! Kako?

— Kao i uvek. Nikakvo čarobno sredstvo ne postoji; Ito se samo poslužio hipnozom visokog stepena da u naše mozgove usadi ubeđenje da ne mo-

žemo upravljati svojim mišićima!

— A ona iglica? Čoveče, osetio sam kad me je ubo!

— Zato što te i jeste ubo — sleže ninđa ramenima. — Hajde, dosta izležavanja, lenštino! Maločas si sam sebi dokazao da možeš da se krećeš normalnom brzinom. Reci mi, šta si učinio sa Hibnerom?

— Uhhh... — Pit se oprezno uspravi, pridržavajući se obeima rukama za sedište. — Hibner? Hibner? Ko to beše? Bio je u helikopteru tip koji je izgledao kao Hibner... ali sada izgleda sasvim drukčije...

— Udario si ga? Po licu? — nasmeja se Leslie. — Pite, to nije lepo... čovek će sada morati da potroši gomilu para dokazujući da je Hibner on, a ne neko drugi!

Pit ne odgovori. Ni Leslie nije očekivao odgovor; nejasno predosećanje opasnosti upozori ga da je vreme da se okrene licem prema ulazu u avion.

Prilika u crnom kostimu niče pojavi se u otvoru. Lesliejeva torba od grubog platna dolete i tresnu o pod sa metalnim zveketom.

— Izadi — reče Ito Pitu, pokazujući glavom. — Letimo samo Eldridž i ja.

Tabasko upitno pogleda niču, a ovaj klimnu glavom.

— Hiroši Ito je u pravu, Pite. Sa ovom rupom let neće biti

nimalo ugodan... ako uopšte i stignemo tamo kuda idemo...

— Brzo — reče Ito. — Policija dolazi. Ja upravljam.

— U helikopter, Pite! — zapovedi ninda. — Javiću vam se čim budem mogao...

Plavokosi džin klimnu glavom i nestade u tami, krećući se sa uobičajenom lakoćom i hitrošću. Ito je već sedeo u sedištu pilota počinjući komplikovanu operaciju pokretanja svih uređaja neophodnih za let.

Nije bilo lako zatvoriti oštećena vrata aviona, ali je malo predmeta koji se mogu odupreti volji jednog ninde. Što se tiče otvora načinjenog eksplozijom, nije se dalo mnogo šta učiniti, bez obzira što će on u mnogome pogoršati aerodinamičke osobine malog aviona i smanjiti mu brzinu...

Duga kolona vozila sa bleštavim rotirajućim svetlima skrete prema aerodromu. U svetlu njihovih farova rotor helikoptera se pokrete i čelična ptica leno se odiže od trave, naglo povećavajući brzinu.

Lesli odahnu; Sumiko i Tabasko Pit su bar na sigurnom, a što se njega i Itoa tiče...

Pa, veoma lako se može dogoditi da se mali avion uopšte ne odlepi od tla i da obojica završe u središtu plamene lopte kada se lir-džet sudari sa zidovima onih zgrada čije osvetlje-

ne prozore vidi na milju ispred sebe...

Kao da želi da mu odgovori, mlazni motor se javi dugim, piskavim zvukom, dajući znak da je konačno spreman za ruhanje po travi.

Hiroši Ito nije gubio vreme sa obrtanjem aviona u mestu i traženjem prolaza kroz živice. Grmlje zašušta i zapucketa kad trup aviona prokrči sebi put, izbijajući na poletno-sletnu stazu.

Kolona vozila zastala je kada im je helikopter ispred nosa odleteo u tamu, ali ih zvuk mlaznog motora ponovo pokrete i ona jurnuše napred, zavijajući sirenama i bleskajući rotacionim svetlima.

Onaj ko je rukovodio akcijom policije i vatrogasaca razmišljao je brzo. Povećavajući brzinu, vozila se rasporediše tako da, krećući se uporedno, pokriju čitavu širinu piste!

Lesli iskosa dobaci pogled Itou, ali je njegovo lice još uvek skrivala crna kapuljača ninde. Njegove ruke, međutim, kretale su se hitro i sigurno i motor zaurla pod punim opterećenjem.

Poskočivši, laki avion jurnu po travi, pravo na pokretnu prepreku od bleštavih farova i rotacionih svetala.

Sve se, naravno, odvijalo strahovitom brzinom, brzinom pri

kojoj su i stoti delovi sekunde čitava večnost...

Lesli proceni relativne brzine i rastojanja. Nije mogao pogrešiti u tako jednostavnom računu.

Nije bilo nikakvih izgleda da se stajni trap aviona digne dovoljno nad tlom da preskoči automobile, ali je Ito i dalje vukao ka sebi palicu upravljača!

»Ispit nerava«, shvati Lesli. »Ito i sam dobro zna da ne može uspeti i pokušava da prinudi policijske vozače da popuste i uklone mu se sa puta!«

Samo...

Samo što se sve to odigrava tako brzo da oni neće imati vremena da se uklone, čak i ako to pokušaju!

I šta će se dogoditi ako se u takvom manvru dvojica kola sudare i ostanu tačno na putu zahuktaloj čeličnoj ptici?

Nije sklopio oči. Nije čak ništa ni rekao onoga trenutka kada je Ito dostigao brzinu kretanja posle koje nikakav manevar avionom neće biti moguć bez fatalnih posledica po letelicu...

Međutim...

Farovj koji su ga boli u oči u isti mah naglo skretoše u stranu. Vozači su konačno izgubili nerve i pokušali da izbegnu sudar sa poludelim pilotom!

Prekasno!

Ili...

Ili možda ipak ne?

Osetio je udarac stajnog trapa o lim automobila i čuo kako se taj lim gužva kao kutija od konzerve, uprkos buci motora i nesnosnim vibracijama izazvanim otvorom na boku aviona.

Lir-džet se trže kao uplašeni konj i Lesli pomisli da je ovoga puta zaista došao kraj...

Svako smanjenje brzine u ovom trenutku poletanja, čak i najbliži sudar, obično je fatalan za avion i posadu!

Hiroši Ito, međutim, kao da je odlučio da prikos zakonima aerodinamike...

Iako je Lesli mislio da je to nemoguće, mlazni motor u istom tom trenutku zurla od priliva dodatne nergije. Sa novim trzajem letelice se ispravi, vazduh ponovo zastruja preko profila krila dovoljnom brzinom da ih održava u letu!

Okrenuo se da na trenutak pogleda prizor na pisti iza aviona.

Kao eksplozija na deponiji starih automobila... Na sve strane vozila ulubljenih bokova, smravljenih prozora, na boku, na krovu ili jedna na haubi drugih...

Prava ludnica, a sve izgleda još grotesknije zato što neka od rotacionih svetala još uvek rade kao da se ništa nije dogodilo.

Naginjući se na levi bok, avion po dugom luku počeo da skreće na zapad, postepeno povećavajući visinu.

Ito jednom rukom smaće crnu kapuljaču sa lica i pogleda u Leslija.

— Bili smo — reče jednostavno — na korak od smrti, nindo... U jednom trenutku, tako mi svih bogova, osetio sam njen smrdljiv dah na licu!

— Dobar si pilot, Hiroši Ito — klimnu Lesli glavom. — I izvanredno poznaješ mogućnosti ove mašine...

— Mašine me slušaju — složi se japanski ninda.

— Verujem. Ona koja me je sačekala u avionu... takode tvojoj izum?

— Da, ali nisam znao da će je Ridli upotrebiti baš na tebi, veruj mi!

— Ne verujem ti, Hiroši Ito. Japanac ga ošimnu gnevnim pogledom. Ispod njih, svetla Modesta ustupila su mesto rede naseljenom planinskom predelu koji taj grad odvaja od područja Zaliva.

— Meni je — reče Ito lagano, naglašavajući reč po reč — ispod časti da lažem biće manje vredno od sebe!

— Ali ti nije ispod časti da se pored takvog bića boriš protiv zajedničkog neprijatelja? — osmehnu se Lesli. — Nitj da ga na kraju ubiješ... naravno, ako uspeš u tome!

Ito je gledao pravo napred, kroz pleksiglas na čelu pilotske kabine.

— Uspeću — reče. Jer, u suprotnom, to bi značilo da ja grešim... a da ste ti i sensei Tanaka bili u pravu!

*
* *

— Ostrva Benito — reče japanski ninda pokazujući nekoliko tamnih mrljica na površini okeana osvetljenog srebrnom mesečinom.

— Koje pripada Ridliju? — upita Lesli. U opštim crtama znao je sve o grupi malih ostrva pored zapadne obale poluostrva Donja Kalifornija koje se kao kakva zmija pruža pravcem sever-jug, štiteći kopno Meksika od vetrova sa okeana.

— Najjužnije — pokaza Ito. — Jedino na njemu još ima svetla, kao što vidiš... Na ostalima žive poštteni ribari koji noću mirno spavaju, ako već nisu isplovili da bace mreže.

— Ribari su radoznali. Čudno da nijedan od njih nije došao do Ridlijevog ostrva... naročito ako je tačno da se po njemu vrzmaju hiljade lepih žena.

— Hiljade baš ne — smireno se osmehnu Ito. — Trideset, pedeset, ponekad i neka više ako je sezona uspešna. Ridli ih

pušta da nekoliko dana slobodno hodaju po ostrvu. Naziva to periodom aklimatizacije i razbijanja poslednjih iluzija...

— Slikovit opis. Pretpostavljam da samo one poslušne dobijaju da jedu kada se vrate Ridliju?

— Upravo tako. Devojke koje Ridlijevi ljudi dovuku sa svih strana sveta ponekad se ne mire lako sa sudbinom. On smatra da je bolje da takve izvrše samoubistvo tamo, daleko od radoznalih očiju, ne stvarajući probleme ljudima do kojih bi kasnije došle.

— Ima li mnogo takvih? — tiho upita Leslie.

— Svaka deseta ili jedanaesta možda. I to zavisi od sezone. Ponekad izbijaju prava epidemija samoubistava, a ponekad sve devojke bez problema prihvate nove situacije. Žene su čudna bića, zar ne?

— Da... žene su čudna bića...

Ito ga iskosa pogleda.

— Ne dopada ti se to što sam ti rekao, nindo?

— Ne. Ne dopada mi se. A Ridli će platiti za to... kada dođemo do njega...

— Uskoro — obeća Japanac. — Biće malo opasno sleteti na vodu, ali drugog izbora nema. ... Ridli nas bez sumnje očekuje, spreman da se bori do poslednje kapi krvi svojih ljudi, a potom da cvili i nudi sva

blaga ovog sveta u zamenu za svoj bedni život!

— Zašto si onda pristao da radiš za njega? — osmehnu se Leslie.

— Novac. Odnosno, najpre samo novac, a onda sam shvatio da, radeći za Ridlija, mogu doći i do Amerikanca koji je mom narodu ukrao tajnu nindua. Zla sudbina povelala te je Ridlijevim tragom, Leslie Eldridge!

— To tek treba da se vidi... Plivaćemo do Ridlijevog ostrva?

— Nekoliko milja. Ne plašiš se vode? Ili možda ajkula?

Leslie ne odgovori. Skupljenih obrva posmatrao je jedan od instrumenata na tabli ispred Japanca.

— Nisi izveo nikakav manevar, Ito?

— Ne, zašto?

— Ona sprava tamo pokazuje da si skrenuo s kursa za čitav stepen...

Ito se pažljivije zagleda u tablu, a onda preciznim, sinhronizovanim pokretima izvrši korekciju kursa.

Bez efekta, sudeći po onome što su instrumenti pokazivali. Štaviše, Leslie ne oseti da se poremetio centar njegove ravnoteže, što je do sada uvek osećao, čak i pri minimalnim skretanjima aviona.

— Ne reaguju — reče Ito, sklanjajući ruke sa komandi.

— Komande ne reaguju...

— Kvar?

— Nešto gore. Daljinsko upravljanje.

Pogledi dvojice nindži se sreću i Leslieju kroz glavu proleće čudna slika...

Avion-igračka i u njemu dve figurice u smešnim kostimima. Dečak koji upravlja avionom pomoću kutijice sa antenom i nekoliko dugmadi na sebi svakog trenutka može promeniti raspoređenje i poslati svoj avion — igračku da se raspadne na komade na najbližoj prepreci...

Možda će naknadno zažaliti zbog svog postupka, ali će tada biti kasno.

— To nije moja ideja, Leslie Eldridge — osmehnu se rezignirano Japanac. — Ridli je verovatno sam došao na nju...

— U krajnoj liniji to ne menja stvar — sleže Leslie ramenima. — Ti ga poznaješ bolje od mene, Hiroši Ito. Šta će učiniti? Navesti avion prema otvorenom okeanu i dozvoliti da se sruši kada nam nestane goriva?

— Za njega bi to bilo najlakše rešenje. Ne bi, međutim, mogao biti siguran da smo nas dvojica odista mrtvi, a Ridli voli čiste situacije, bez opasnosti po sebe... Sem toga, takvo ubistvo ne bi bilo zabavno.

— Drugim rečima, pokušaćemo da izvedemo nešto spektakularno, zar ne? Smisliće način da nas ubije i da se pri tom zabavi?

— Da — klimnu Ito glavom. — Mislim da će se baš tako dogoditi.

Ninda pogledom oceni rastojanje do tamne mase ostrva na srebrnoj podlozi okeana.

— To znači da će spustiti avion na pistu — reče. — Kako misli da nas kontroliše kada jednom budemo na zemlji? Zna da smo naoružani; zna i šta mu spremamo, ako je odista tako dobar telepata kao što ti tvrdiš, Ito...

— I bolji — natmurenog lica odvrati Japanac. — Uspavljujući gas ili nešto slično... Pronaći će on već nešto...

Lesli ga pažljivije pogleda.

— Ne sviđa mi se tvoj tgn, Hiroši Ito — produži na japanskom. — Ti kao da si se već predao?

— Ne, nisam, ali je strašno teško boriti se protiv suparnika koji već zna koji ćeš potez odigrati sledeći...

Kratak, suv smeh.

— Mora li Ridli stvarno znati koji je naš sledeći potez, Ito?

— Ne može, a da ne zna, Eldridge... Ako je koncentrisan na naše misli, onda... Ahhh... Počinjem da shvatam šta želiš da kažeš!

— Improvizacija — klimnu Leslie glavom. — Pre svega, ako uspemo, razdvojićemo se čim budemo na zemlji i nastaviti dalje svaki za sebe, bez čvrstog plana. Ridli ne može otkriti šta

smeramo, ako to ni mi sami ne znamo, zar ne?

— Da... a u trenutku kada se neki plan formira u našim glavama, biće prekasno da bilo šta pokuša da nas spreči... Da, to je to, Lesli Eldridže... Iako se takva pomisao protivi samim osnovama veštine ninducia koja uvek zahteva siguran i proveren plan akcije!

— Vrat ćemo se na ovaj razgovor — osmehnu se Lesli — kada se obračunamo sa Ridlijem. Sensei Tanaka je ipak bio prvi koji je shvatio da je ninducuu neophodna sveža krv i novi način razmišljanja...

— Ne. Sensei Tanaka je pogrešio!

— Same tvoje reči pokazuju kako ne umeš da se oslobodiš predubeđenja čak i kada činjenice govore da to moraš učiniti, Hiroši Ito. Gde ćemo se naći kada Ridli bude mrtav, ako nas slučaj ne sastavi pre toga?

— U samom središtu ostrva nalaze se ruševine hrama iz vremena koje zapadna nauka naziva predkolumbovskim — reče Japanac. — Stepenice kojima je taj stari narod želeo da se približi bogovima najvećim delom su sačuvane i njima se može stići do kamenog žrtvenika na vrhu. Tamo ćemo se naći kada dođe čas, Lesli Eldridže!

— Izvadićeš mi srce iz grudi i pomuditi ga bogovima kao žr-

tvu? — tiho upita američki nindža. — To je tvoj plan, Ito?

Pogledi im se sukobiše. U vazduhu nešto suvo zapucketa, nalik pražnjenju naboja statičkog elektriciteta...

Možda se nešto slično zaista i dogodilo. Stari japanski mudraci verovali su da su ninde u stanju da privlače slobodnu energiju iz okolnog prostora i potom je koriste u svojim akcijama.

Ovde su, jedan kraj drugog, bila dvojica nindži. Po prirodi stvari, u njihovom sukobu biće utrošeno mnogo više energije nego u običnoj borbi!

Mlazni motor naglo promeni zvuk i oni se prenuše. Da se to nije dogodilo, ko zna koliko dugo bi tako sedeli, jedan naspriam drugog, boreći se samo pogledima. Nijedan od njih nije želeo da propusti u tom prvom dvoboju!

— Slećemo — reče Ito drugačijim tonom, koji kao da je označavao da je primirje ponovo sklopljeno. — Nemoj misliti o onome što ćeš učiniti kada se nađemo na tlu, Lesli Eldridže.

Američki nindža ne odgovori. Nagnuo se da bi bolje uočio detalje na ostrvu ispod njih, detalje koje Ito poznaje mnogo bolje od njega.

Na jednom mestu tropska džungla je bila presečena, a dvostruki niz svetiljki označa-

vao je položaj piste. Hitrim pogledom Leslie pretraži neposrednu okolinu poletno-sletne staze.

Uzaludan posao. Tama i gusto tropsko lišće mogli bi sakriti čitavu armiju ljudi. Sem toga, čak i da je video spremnu zasedu, ne bi smeo da razmišlja o načinima da je izbegne...

Otresao je nekoliko puta glavom da bi od sebe oterao pomisao koja nije želela da ga napusti. Uzalud.

Ridlijevo ostrvo, ko zna zbog čega, izazivalo je neodoljivu asocijaciju na gustu i čvrsto spletenu mrežu u čijem središtu mirno drema debeli lukavi pauk po imenu Ridli...

*
* *

Točkovi aviona ne baš nežno odskočiše na improvizovanoj pisti i lir-džet se zanese levo i desno, kao čamac na nemirnoj vodi. Možda je tome bilo krivo i nepravilno strujanje vazduha zbog otvora na boku, ali Leslie oseti da mali avion upravo odbrojava svoje poslednje trenutke.

Pogledao je na trenutak u Itoa i japanski ninda pokaza palcem naniže; znak da i on shvata kako što pre mora smanjiti brzinu letelice dok se ona, iako osuđena na smrt, još može kontrolisati.

Kočenje, međutim, kako vazdušnim, tako i klasičnim kočnicama na ionako oštećenom stajnom trapu moglo bi samo ubrzati katastrofu. Delikatnim, opreznim opkretima Ito pokušao nešto da učini, ali komande ni sada nisu odgovarale, znak da je čak i osetljiva operacija sletanja poverena automatskom pilotu, glupoj spravi koja će slepo primeniti pravila ne vodeći računa o stanju letelice...

Itova ruka pokaza prema bočnom prozoru i Leslie klimnu glavom. Jedini izlaz za njih dvojicu, naravno, ali moraju čekati, čekati da se brzina aviona još smanji, uprkos činjenici da svaka sekunda koja protekne može značiti korak bliže neizbežnoj katastrofi.

Nešto pod trupom aviona oštro puče i on se nagnu na stranu, dotakavši vrhom levog krila površinu piste...

SADA!

Nije smeo čekati više ni delić sekunde; odbacivši se obezbedio nogama od poda aviona, Leslie ispruži ruke sa stisnutim pesnicama pred sebe i uvuče glavu u ramena.

Energija njegovog skoka i centrifugalna sila, stvorena naglim obrtanjem aviona oko vrha levog krila kao nove tačke oslonca, izbacilo telo čoveka u crnom kostimu brzinom pušćanog metka!

Jedva da je i osetio sudar sa pleksiglasom na prozoru, tako brzo se sve odigralo. Otvorio je oči u uskim prorezima kapuljače od crne svile i shvatio da tamni zid džungle juri prema njemu brzinom ekspresnog voza...

Nema načina čak ni da smanji ludačku brzinu kretanja svog tela kroz vazduh, još manje da se zaustavi. Njegova sudbina sada je u vlasti hladnih i ne uvek preciznih formula zakona verovatnoće.

Ako se na njegovoj putanji nađe stablo debljine odraslog čoveka, ispružene ruke neće moći da ublaže udar i pući će kao suve grančice...

Naravno, samo u početku sudara. Posle toga, sledi sudar drveta i krhke ljudske lobanje. Ishod tog događaja takođe nije teško predvideti...

Međutim, ako se zid džungle sastoji samo od vitkih mladica isprepletanih lijana, njegovi izgledi da ostane u životu rastu fantastičnom brzinom.

Ponovo je sklopio oči pitajući se da li je Ito usepo da se izvuče iz aviona. Njegov položaj bio je daleko nepovoljniji, ali će iz aviona biti izbačen manjom brzinom, što znači da će donekle moći da kontroliše svoj let.

Dođavola sa Itom... Bila mu je to poslednja pomisao pre sudara sa žilavom, šušta-

vom preprekom od isprepletanog granja!

Oko njega je zapraštalo kao da pucaju puške kada je zahuktala masa njegovog tela počela da lomi prepreke ispred sebe. Dobro... to će smanjiti brzinu leta i povećati mu izgled da preživi sudar sa nekim debljim drvetom!

HARAGEI!

Znao je kakva ga opasnost očekuje, u onom deliću sekunde pre sudara sa širokim debilo vremena. Pred zatvorenim da će kost lobanje to izdržati, inače...

Nije osetio bol, jer za to nije bilo vremena. Pred zatvorenim očima blesnula mu je svetlost jakog intenziteta, nalik bešumnoj eksploziji, a onda se sve naglo smračilo i on je počeo da pada i pada, po sve užoj spirali, u okno čije se dno nalazi mnogo hiljada milja od ovog mesta...

— Imao je sreće, kućkin sin — reče jedan glas nad njim. — Lupio je glavom, a ne nekim važnijim delom tela...

— Vrlo duhovito, Mardž — javi se i drugi glas. — Pravo je čudo kako mu lobanja nije prsila kao ljuška od jajeta. Pogledala sam deblo s kojim se sudario, znaš; pretomljeno je, tačno na tom mestu!

— A šta si drugo očekivala od jednog muškarca, Ejmi? — zakikota se prva žena. — Ako

uopšte postoji neka prepreka pred njima, možeš se opkladiti u sve što imaš da će pokušati da je probiju svojim ovnovskim glavama... Hej, ovaj momak dolazi sebi, očni kapej mu podrhtavaju!

— Ne znam, Mardž... To može biti i refleksni pokret. On svakako ima težak potres mozga, ne bismo ga smeli pomerati odavde...

— Ako ga ne pomerimo, Riddijevi dželatci će ga uskoro naći... Potres mozga je prava sitnica u poređenju sa onim što će mu se posle toga dogoditi!

Meki prsti opipavali su mu telo, čitavom dužinom.

— Čudna odeća — promrmlja žena kojoj su ti prsti pripadali. — I neko čudno oružje za opasacem i preko leđa... Zamisli, i lice mu je maskirano!

— Mardž! Šta to može da znači?

— A otkud ja znam, do đavola! Hmmm... ne bih rekla da su mu ostale kosti povređene, a... Hej, mala, daj ovamo ruku?

— Zašto?

— Opipaj tu... a onda mi kaži kada si poslednji put osetila nešto slično?

— Mardž? Jao... a nije čak... nije ni uzbuđen, zar ne?

— Naravno da nije, glupačo... Boga mi, evo jednog momka koji bi mi odgovarao... I baš on je morao da lupi gla-

vom o prokleta drvo, prokleta budala!

— Da ga ponesemo, onda — donese druga žena naglu odluku. — Sigurno će umreti ako ga ostavimo ovde...

Ninda otvori oči, boreći se sa zujanjem u glavi. Iako je ležao usred šipraga, sa neba osutog krupnim tropskim zvezdama dopiralo je dovoljno svetlosti da može uočiti detalje prizora oko sebe.

Da, dve žene kleče nad njim. Crna koža one krupnije čini je gotovo nevidljivom u tami, ali zato kosa druge blista. Iako bi mogla da bude čistija; iako obe žene ne mirišu baš onako kako bi dve dame trebalo da mirišu...

Polunage su, obe, odevene samo u komade tkanine omotane oko bokova. Dva para lepih grudi: jedne pune, ženstvene, sočne, druge male i čvrste, sa prkosnim bradavicama...

— Uхвати ga za noge, Ejmi — kaže crnkinja, nagnjući se da podvuče šake pod ramena ninde.

— Nije potrebno — isproba ninda svoj glas. — Samo... pomozite mi da ustanem...

Plavuša lako vrisnu, zatvarajući nadlanicom usta. Crnkinja se takođe trgla, ali nije pustila mi glasa.

Iako mu se u glavi vrtelo, Lesli se uspravi u sedeći položaj, pritiskajući vrhovima prs-

tiju slepoočnice. Njegova lobanja izdržala je sudar sa tim debelom, još samo da prođe to zujanje i bol...

— Prokleti kučkin sine! — zareža crnkinja, a zubi su joj se beleli u tami. — Ležao si tu i smejaao se u sebi, dok smo mi...

— Tiho! — prosikta ninda.

Utišale su se trenutno, čak zadržale dah, znak da su iskusne u ulozi progonjenih životinja...

Dva krupna, snažna tela probijaju se kroz grmlje. Drsko i bez žurbe, osvetljavajući sebi put mlazevima svetlosti iz snažnih baterijskim lampi.

Ridlijevi ljudi ubedeni su da čovek koji je kao tane izleteo kroz prozor aviona nije u stanju da im se suprotstavi, čak i ako je nekim slučajem ostao u životu. Idu kroz džunglu kao da su u šetnji, zaboravljajući da imaju posla sa jednim nindom...

Žene napinju mišiće, spremne na bekstvo. On ih zadrža pokretom ruke, pokazujući vakizaši izvučen iz opasača.

— Dvojica su — užasnuto šapuće plavuša. — Imaju i pištolje!

Ninda primese prst ustima i uspravi se. Zujanja u glavi gotovo je nestalo, za koji trenutak on će biti u svojoj uobičajenoj punoj formi.

Izmakao se nekoliko koraka u stranu, još jednom objasnivši dvema ženama znacima kako treba da ostanu gde su, a on će sa leđa iznenaditi tragače.

Sa piste su sada dolazili šumovi koje nije uspevao sebi da objasni. Uzbudeni ljudski glasovi, ali ne onakvi kao u žaru borbe...

Ita bez sumnje ima neke veze s tim. Lako je moguće da je sva ta galama nastala samo kao uzgredna pojava pokušaja da ga izvuku iz ostataka aviona, što bi objasnilo i povremenu lupu čekića i maljeva o lim i šuštanje acetilenskog aparata za sečenje lima...

Uostalom, brzo će doznati... Mlazevi svetlosti šaraju po grmlju svega nekoliko stopa daleko od njega i svakog trenutka osvetliće dva uplašena ženska lica.

— O-ho! — reče iznenada dubok muški glas. — Vidi ti to, Diki! Dve dame... i to dame za koje smo mislili da su nam zauvek izmakle, ho-ho-ho!

One zakloniše oči rukama da ih zaštite od svetla koje je sada bestidno klizilo po njihovim golim grudima.

Lesli ču kako bliži čovek uzbuđeno guta pljuvačku. Njih dvojica sada bulje u dva lepa ženska tela i može im prići sa leđa čak i ne trudeći se da bude tih.

Podigao je nogu da zakorači, sa levom rukom spremnom da otpozadi obuhvati Ridlijevog čoveka oko vrata.

Sa piste dopre dug, prodoran krik čoveka koga je neko iznenadio smrtonosnim udarcem. To nije glas japanskog ninde; čak i kada umiru, ninde ostaju neme...

Čovek ispred Leslija okrete se kao da ga je ujela zmija i razrogači oči od iznenađenja kad ugleda priliku u crnoj odeći samo korak iza sebe.

Vakizaši kliznu kao kroz vodu, probivši sree na svom putu. Pre nego što je drugi čovek shvatio šta se događa, ninda je bio pred njim i krvavi vrh mača dotače grkljan iznenađene žrtve.

— Samo pisni — zapreti ninda kroz zube — i ostaeš bez glave!

Tamo, na pisti, još jedan čovek zaurla od bola i straha. Taj povik, međutim, smeniše trijumfalni krici iz nekoliko grla.

»Ito je ubijen ili uhvaćen«, zaključili ninda. »Uhvaćen, mnogo verovatnije, s obzirom da je ostao uklešten u ostacima aviona...«

Čovek čije je grlo dodirivao vrhom vakizašija pomisli kako je ninda previše pažnje posvetio onome što se događa na pisti i da je, konačno, došao njegov trenutak.

Odskočivši korak unazad on iz leve ruke zavitla tešku baterijsku lampu nindi u lice. Desna počeo da kopa po futroli pištolja, grabeći oružje za dršku.

Lesli izbeže udarac hitrim pokretom glave. Koraknuo je napred i ponovo podigao vakizaši da bi zapretio Ridlijevom čoveku, ali ovaj izabra upravo taj trenutak da jurne napred, izvlačeći pištolj iz futrole.

Sam je naleteo na oštri vrh kratkog mača pre nego što je ninda imao vremena da povuče ruku.

Oštrica probi grlo i izade na vrat, ispod samog potiljka. Žrtva se sruši na tle kao posečeno drvo.

— Prokletstvo! — reče ninda. — A bio mi je još neko vreme potreban živ!

— Zašto? — upita crnkinja. — Želiš Ridlijevu glavu, zar ne?

— Da. Mislio sam da od ovog tipa doznam kako da dodem do njega.

— Onda ti on nije potreban — nasmeja se žena. — Ejmi, došao je čas... idi po devojke!

— Mardž... sigurna si da...?

— Kreći već jednom, droljo iz Misurija! — gotovo zaurla Crnkinja. — Šta želiš, da Ridli oseti šta spremamo, je li? Nositi to mršavo dupe odatle i reći ostalima da požure!

Plavokosa klimnu glavom i izgubi se u grmlju, krećući se

tiho i spretno. Leslie se okrete drugoj ženi.

— Da li sam dobro shvatio — upita — ili zaista prisustvujem početku nečega što bi se moglo nazvati pobunom žena?

*
* *

— Ridli ovde uopšte nema mnogo ljudi — šapnu crnkinja dok su iz zaklona grmlja posmatrali ulaz u nisku betonsku građevinu, gotovo sasvim skrivenu vešto raspoređenim drvećem i žbunjem. — I zašto bi mu bili potrebni? Niko ne može ovuda da uđe pored stražara koji nema ključ od tih vrata... Otvaraju se automatski, samo iznutra, na određeni signal...

— Kako onda misliš da mi uđemo, Mardžori?

— Tako kako sam ti rekla. Zgrabi stražara, poturi mu taj tvoj smešni mač pod grlo i nateraj ga da zatraži da mu otvori... Kad jednom budemo unutra, ti nam više nisi potreban... Nikakvo oružje ne može zaustaviti stampedo od trideset žena ludih od gneva!

— U redu... ali Ridli je samo moj, dogovorili smo se, Mardž!

Krupna crnkinja se promuklo nasmeja.

— Ridli pripada onome ko prvi stigne do njega! A ja ti

neću reći gde možeš da ga nađeš!

— Gubimo vreme! Znaš da je Ridli telepata... ako otkrije šta spremamo, ceo plan pada u vodu!

— Ti gubiš vreme, čoveče! Ti!

Osmehnuvši se, Linda joj dade znak da bude tiha i lagano počeo da se privlači stražaru koji je šetkao ispred dvostrukih vrata od solidnog čelika.

»Idealan trenutak za napad«, pomisli. »Ridli je opušten i verovatno i ne želi da se koncentriše na misli iz okoline dok likuje zato što mu je Ito pao u šake... A pobunjene žene su činilac sa kojim ni Ridli, ni Ito, ni ja nismo računali...«

Ridli je, zapravo, sam kriv za ono što će ga snaći. Dobro organizovana potera za dan ili dva isterala bi iz skrovišta žene suviše ponosne da prihvate njegove uslove i suviše hrabre da bi sebi prekratile život. Grupe takvih rasla je iz dana u dan, dok je Ridli potcenjivao njenu snagu...

One bi nešto slično izvele i da Ito i on nisu stigli na ostrvo da se obračunaju sa Ridlijem, ali bi cena u krvi bila mnogo viša bez pomoći jednog niđe!

Leslie još jednom oslušnu šumove iz okoline, a onda mirno izađe iz svog zaklona i stade pred stražara.

Prošlo je nekoliko dugih trenutaka pre nego što su njegove sanjive oči registrovale priliku u crnom i mač u desnoj ruci. Ne kaže se uzalud da je najteže stražariti upravo pred samo svanuće.

Stražar otvori usta da vikne, potpuno zaboravljajući pušku na ramenu. Hladni vrh katana skliznu mu kao zmija među razdvojene zube i dotače jezik.

— Dovoljno je da kažeš samo »A« — nasmeja se ninda — pa da ostaneš bez jezika... i bez glave!

Stražar ustuknu, ali ninda pođe za njim. Leđa čoveka dotakoše vrata i on se tu zaustavi, buljeći ukrštenim očima u preteće sečivo.

— A sada ćeš lepo da se okreneš i da kažeš kako želiš da uđeš... Mirno i ubedljivo, inače.

Svud unaokolo, grmlje je šuštalalo pod hitrim bosim nogama žena koje su tražile osvetu za sva poniženja pretrpljena od čoveka po imenu Ridli. U tami, ninda vide neprekinut krug od blistavih očiju koje nestrpljivo čekaju da im se otvore vrata.

Izvukao je vrh mača iz razjapljenih usta stražara i ovaj nekoliko puta udahnu vazduh, pokušavajući da se smiri.

— Mirno i ubedljivo — podseti ninda. — I brzo!

Klimnuvši glavom, čovek se okrete rešetki interfona na vrata i pritisnu dugme pod njom.

— Fric — reče — otvori mi na trenutak... crkavam od žeđi...

Iz zvučnika se začu nerazgovetno mrmrljanje, ali električna brava zazuja i vrata lagano počese da klize u stranu...

Vrisak... Jednovremeni vrisak iz dvadeset ili trideset gnev nih ženskih grla!

Lesli uspe da im se ukloni sa puta. Stražar nije bio toliko hitar.

Kada i poslednja razjarena lavica prolete pored njega, Lesli pogledom potraži telo stražara na zemlji. Mrtav, kako je i očekivao; jedna od žena u prolazu mu je zarila oštri vrh improvizovanog koplja od bambusove mladice kroz levo oko u mozak i otrčala dalje, ostavljajući oružje u krvavoj rani.

Unutrašnjost hodnika od grubog betona pružala je sličnu sliku. Po zvucima koji su trenutak ranije doprli do njega, ninda je znao šta može da očekuje...

Krv i smrt na sve strane. Žene nisu štedele sebe u tom divljačkom napadu, ali ni muškarce koji su im se našli na putu.

Preskačući tela koja su ostala u zagrljaju smrti što je katkad podsećao na ljubavni zagrljaj, ninda priđe rešetki uređa-

Ja za ventilaciju i povuče vrh mača pod poklopac.

Dovoljno širok prolaz i za njegova ramena, rekla je Mar-džori. I najsigurniji put da do-pre direktno do Ridlija, ako on uspe da na vreme zatvori sve prilaze svojim ličnim odajama unutar betonske građevine.

Vrativši katana u korice, ni-nđa se zavuče u kvadratni ot-vor. Mora da puže najmanje tridesetak jardi, savlađujući ne koliko prepreka na svom putu, uz stalni rizik da Ridli oseti njegove misli i preduzme nešto drastično i opasno.

Bio je negde na polovini pu-ta kada je osetio miris dima. A onda je gusti oblak potpuno ispunio unutrašnjost cevi!

Dimna bomba, naravno... Ri-dli ne samo da zna on dolazi već zna i kojim putem stiže!

Smetnuo je sa uma samo je-dnu sitnicu; ako bude potrebo-no, ninda može da izdrži i pe-tnaest ili dvadeset minuta, a da ne diše!

Čuo je glasove iza jedne od rešetki i zastao. Po opisu Mar-džori, stigao je do pravog me-sa...

— On je već tu, Ridli — go-vorio je Hiroši Ito podsmešljivi-m tonom. — Čak i ja osećam njegovo prisustvo!

Lesli odgurnu ploču jednim pokretom i uskoči u prostoriju, sa isukanim mačem u ruci. Dim pokulja za njim, padajući na-

niže i kovitlajući mu se oko nogu tako da je izgledalo kao da lebdi na pokretnom oblaku...

Ridli... Nešto puniji i nešto stariji nego na fotografijama koje je ninda proučio. Visok, krupan, ugojen. I još uvek sa izrazom trijumfa na licu!

Ridli sedi u kabini od blin-diranog stakla, pred pultom ko-ji svakako služi za upravljanje svime što se događa u zgradi i oko nje...

Nešto se događa i u ovoj pro-storiji. Čitavo klupko zmijsa, smrtonosnih zelenih mambi, ga-miže oko nogu ninde Hiroši Ita, čvrsto vezanog poznatim žičanim omčama za čelični no-sač usred prostorije.

— Ah, Lesli Eldridž! — za-dovoljno kaže Ridli. — Sad su sva vaša jaja u jednoj korpi, tako nekako se kaže. I mogu ih uništiti jednim potezom!

— Greška, Ridli — Lesli ski-de masku sa lica i široko se os-mehnu. — Tvoje zmijsa ne vo-le dim... pogledaj kako beže iz prostorije...

— Više mi nisu ni potrebne — sleže Ridli ramenima. — Pla-šio sam se da te proklete žene ne provale vrata pre nego što se pripremim za to i zbog toga sam pustio zmijsa...

— Da li to znači da sada mo-gu da im otvorim? Slušaj ka-ko navaljuju!

Čelična vrata prostorije tre-sla su se od udaraca pesnicama

i gnevnih urlika među kojima se izdvajala jedna jedina razumljiva reč — Ridlijevo ime.

— Ti nećeš to učiniti — isceri se Ridli. — Pogledaj ovo crveno dugme na pultu... vidiš ga? Jedan dodir i sve ovo leti u vazduh!

— Zajedno s tobom, Ridli...

— Zajedno sa mnom. Ali, šta ja imam da izgubim? Ti si ionako došao da me ubiješ i opljačkaš!

— Samo da te ubijem — nasmija se Leslie. — Tvoj bivši sluga, ninda Hiroši Ito želi da te opljačka!

Japanac je stajao nepokretnog lica. Oči su mu bile prazne, daleke.

»Dvostruka sramota za njega«, pomisli Leslie. »Najpre što je dopustio da ga zarobi neko ko nije ninda, a potom što ga spasavam ja, ninda za koga tvrdi da mu je inferioran!«

— Pat-pozicija, dakle — dovršavao je Ridli dugu rečenicu na čiji početak Leslie nije ni obraćao pažnju. — Kažite vašu cenu, vas dvojica, pa da tražimo način da umirimo te proklete žene!

Ninda podiže ruku i pokaza predmet na dlanu.

— Slobodno pročitaj moje misli, Ridli i pogledaj ovu stvar dobro... A onda pokušaj da pritisneš to tvoje crveno dugme!

Ridli se kao kobac zagleda u njegove oči, a onda kriknu, onim istim visokim falsetom koji je ninda jednom već čuo iz njegovog grla.

— Proklet da si, Eldridž! Ali, neće ti to uspeti!

Ruka mu polete prema crvenom dugmetu. Sa uzdahom, Leslie izbaci iz ruke jednu od eksplozivnih kuglica ninda, ne veću od dečjeg klikera, ali užasne razorne moći.

Mesto gde je kuglica pogodila staklenu pregradu bilo je do bro odabrano, jer on nije želeo da odmah ubije Ridlija...

Staklena kabina rasprsnula se na hiljade komadića; udarni talas eksplozije odbaci Ridlija u ugao, daleko od opasnog crvenog dugmeta!

Hitrim korakom Leslie priđe vratima i širom ih otvori. Plavokosa Ejmi, sa očima koje više nije mogao da prepozna, prva jurnu u unutrašnjost prostorije, zavijajući kao divlja zver...

Ridli vrisnu samo jednom i uspe još nekoliko puta samo da zakrklja. Dvadeset pari ženskih ruku u stanju je da načini užasne stvari od tela omrznutog muškarca!

Nije želeo da gleda taj prizor. Nimalo privlačan, uostalom, čak ni kada je sve bilo gotovo i žene tiho počele da izlaze, krvavih prstiju na rukama, okrvavljenih grudi, poneke

čak sa kapima Ridlijeve krvi koje se još slivaju sa brade!

Katana jednim potezom pre-reče Itove veze.

— Kada sunce izađe, Hiroši Ito — reče Leslie tiho na japan-skom. — Na vrhu hrama...

Ito ne odgovori, ali je Leslie znao da će on doći. Uostalom, to mu je poslednja prilika da povрати izgubljenu čast...

Prošao je čitavim kompleksom Ridlijeve kuće pitajući se da li je možda neko od njegovih ljudi ostao pošteđen. Znao je da nije, ipak; žene umeju da budu veoma temeljne kad mrze...

Kao i kada vole, uostalom. Osmehnuo se kada je pred sobom ugledao dve žene koje je prve i video na Ridlijevom ostrvu.

— Vreme je da skineš taj smešni kostim — reče Mardžori promuklim glasom. Grudj su joj još uvek bile gole, bradavice napete od želje, kao i kod vitke i nežne Ejmi. — Prošle noći nas dve smo slučajno na-

pipale nešto što nam se dopalo... i želele bismo da to malo bolje pogledamo...

— Uskoro — reče ninda. — Pre toga moram da obavim još jedan posao... na vrhu starog hrama...

Kada je, dva sata kasnije, lagano krenuo niz kamene stepenice hrama, za njim je tiho potekao potočić sveže ljudske krvi. Telo ninde Hiroši Itoa ostalo je na kamenom žrtveniku, otvorenog grudnog koša, sa iščupanim srcem izloženim zracima nemilosrdnog sunca...

Zbacio je sa sebe kostim i odložio oružje. Dva glasa dozivala su ga sa predivne peščane plaže u podnožju brega.

Nije, naravno, zaboravio ni treći glas najvažniji od svih. Onaj koji će mu poželeti dobro došlicu kada stigne kući, u San Francisko...

»Sensei Tanaka je ipak u pravu«, pomisli ubrzavajući korak. »Ljubav ljude čini boljim ljudima... a ninda boljim nindama...«

K R A J

CENOVNIK PROIZVODA »SPORT—MONTEX«
OD 01. 01. 1991. GODINE

NINJA I KUNG FU ODELA

140—155	666
160—175	714
180—200	769

KUUNG FU PANTALONE

140—155	218
160—175	236
180—195	288

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM

(bela ili crna) 50,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM
112,00 d

REKVIZITI — DRVENI

MAČ	120,00
NUNČAKE	140,00
TONFA	100,00
KAMA	76,00
ŠURIKEN	100,00
META	18,00

SPORT MONTEX kao specijalni proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine nudi svojim kupcima karate opremu i opremu za TKD.

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX *international*

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikla:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Datum _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63,
32300 Gornji Milanovac

NARUDŽBENICA — NINJA

SPORT

international

MONTEX

Telefon: 032/714-163

711-70

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

